

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ INFORMACJI, BIBLIOGRAFII
I WIEDZY O REGIONIE
ul. Warszawska 12a
508 Białej Podlaskiej
tel. (083) 436-11

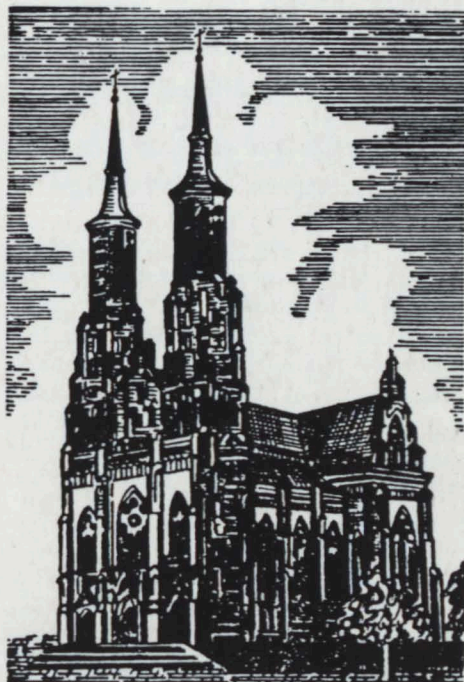
WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLCKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIV

Październik 2005

Nr 10

ADRES REDAKCJI I ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62

TELEFON (025) 640-70-56; FAX (025) 644-87-44

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXIV

Październik 2005

Nr 10

STOLICA APOSTOLSKA

NIE MOŻEMY UCHYLAĆ SIĘ OD DIALOGU PRAWDY

Audiencja dla delegacji Ekumenicznego Patriarchatu Konstantynopola

30 czerwca Benedykt XVI przyjął w swej prywatnej bibliotece delegację Patriarchatu Konstantynopola, która uczestniczyła w watykańskich uroczystościach ku czci świętych Piotra i Pawła. Na początku spotkania głos zabrał przewodniczący delegacji abp Joannis, metropolita Pergamonu, który przekazał Papieżowi wiadomość o zgodzie wszystkich patriarchów prawosławnych na wznowienie oficjalnego dialogu teologicznego między dwoma Kościołami. Wyraził również zadowolenie Kościoła prawosławnego z wyboru kard. Ratzingera na nowego Biskupa Rzymu. «W osobie Waszej Świątobliwości – powiedział – uznajemy duchowego zwierzchnika, którego Bóg obdarzył charyzmatem niezbędnym do pełnienia tak wzniosłej posługi, a zwłaszcza teologiczną wiedzą i mądrością, które są tak bardzo ważne w życiu i działalności Kościoła. Ponadto, dla nas szczególne znaczenie ma fakt, że Wasza Świątobliwość bardzo dobrze zna prawosławną tradycję i darzy ją głębokim szacunkiem». Poniżej publikujemy tekst przemówienia Benedykta XVI.

Drodzy Bracia!

Przyjmując was dzisiaj po raz pierwszy od rozpoczęcia mojego pontyfikatu, z radością witam was – delegację, którą Jego Świątobliwość

Bartłomiej I, Ekumeniczny Patriarcha, każdego roku przysyła na uroczystość świętych patronów Kościoła w Rzymie. Zwracam się do was słowami, jakie św. Paweł skierował do Filipian: «dopełnicie mojej radości przez to, że będziecie mieli te same dążenia: tę samą miłość i wspólnego ducha (...) To dążenie niech was ożywia; ono też było w Chrystusie Jezusie» (Flp 2, 2-5). Apostoł, wiedząc, jak łatwo jest ulec wciąż czyhającemu niebezpieczeństwu wdania się w konflikty i spory, wzywa młodą wspólnotę z Filippi do zgody i jedności. Galatom wskaże z mocą, że całe prawo znajduje swoje wypełnienie w jednym tylko przykazaniu miłości; i wezwie ich, by postępując wedle Ducha, unikali uczynków ciała – niezgody, zazdrości, rozbieżności zdań, podziałów, starć, zawiści i dzięki temu otrzymali owoc Ducha, którym jest właśnie miłość (por. Ga 5, 14-23).

Dzieje wzajemnych relacji

Piękna tradycja składania sobie wzajemnie wizyt – w Bazylice św. Piotra z okazji uroczystości świętych Piotra i Pawła oraz w katedrze św. Jerzego w uroczystość św. Andrzeja jest zatem wyrazem tej wspólnej woli przeciwstawiania się uczynkom ciała, będącym przyczyną podziałów między nami, i życia wedle Ducha, za którego sprawą rośnie nasza wzajemna miłość. Wasza dzisiejsza wizyta oraz rewizyta, którą Kościół rzymski złoży za kilka miesięcy, są świadectwem, że w Jezusie Chrystusie wiara działa poprzez miłość (por. tamże, 5, 6). Okazało się, że doświadczenie «dialogu miłości», zapoczątkowanego na Górze Oliwnej przez papieża Pawła VI i patriarchę Atenagorasa, nie było doświadczeniem daremnym. W istocie, od tamtej pory nastąpiły liczne i znaczące fakty: mam na myśli odwołanie wzajemnego potępienia z 1054 r., przemówienia, dokumenty i spotkania organizowane z inicjatywy Stolic Rzymu i Konstantynopola. Fakty te wytyczyły drogę ostatnich dziesięcioleci. A jakże nie wspomnieć w tym miejscu, że czcigodnej pamięci Papież Jan Paweł II, na kilka miesięcy przed śmiercią, w Bazylice św. Piotra wymienił braterski pocałunek z Ekumenicznym Patriarchą, aby dać wyraźny duchowy znak naszej wspólnoty w świętych, do których modlą się oba nasze Kościoły, oraz by potwierdzić niezłomne zobowiązanie do działania bez ustanku na rzecz pełnej jedności? Z pewnością ta nasza droga jest długa i niełatwa, towarzyszyły jej na początku lęk i wahania, z czasem jednak postępujemy nią coraz szybciej i bardziej świadomie. Na tej drodze wzrosła

nadzieja na trwałe «dialog prawdy» oraz na stopniowe wyjaśnianie kwestii teologicznych i historycznych, co już dało cenne owoce.

Warunek owocnego dialogu

Powinniśmy zapytać słowami Apostoła Pawła: «Czyż tak wielkich rzeczy dokonaliście na próżno?» (Ga 3, 4). Czujemy, że trzeba połączyć siły i nie szczędzić wysiłków, aby zapoczątkowany w 1980 r. oficjalny dialog teologiczny między Kościołem katolickim i wszystkimi Kościołami prawosławnymi został znów podjęty z odnowionym zapałem. W związku z tym chciałbym wyrazić, drodzy bracia, wdzięczność Jego Świątobliwości Bartłomiejowi, który dokłada starań, aby wznowiła prace międzynarodowa komisja mieszana katolicko-prawosławna. Pragnę go zapewnić o mojej niezłomnej woli popierania tych działań i zachęcania do nich. Prowadzenie badań teologicznych, zajmujących się złożonymi kwestiami, i wskazywanie rozwiązań, które nie będą owych kwestii upraszczać, stanowi poważne zadanie, od którego nie możemy się uchylać. Jeśli prawdą jest, że Pan wzywa z mocą swoich uczniów do budowania jedności w miłości i w prawdzie; jeśli prawdą jest, że nawoływanie do ekumenizmu jest nagłym wezwaniem do odbudowywania, w duchu pojednania i pokoju, poważnie naruszonej jedności między wszystkimi chrześcijanami; jeżeli nie możemy zapominać, że podział czyni mniej skuteczną najświętszą sprawę głoszenia Ewangelii wszelkiemu stworzeniu (por. *Unitatis redintegratio*, 1), jak możemy uchylać się od zadania, jakim jest analizowanie jasno i z dobrą wolą dzielących nas różnic, z głębokim przekonaniem, że należy znaleźć dla nich rozwiązanie? Jedność, do której dążymy, nie polega na wchłonięciu ani złączeniu, lecz poszanowaniu dla wielokształtnej pełni Kościoła, który zgodnie z wolą swojego Założyciela Jezusa Chrystusa powinien być zawsze jeden, święty, powszechny i apostołski. To polecenie znalazło pełny oddźwięk w nienaruszalnym wyznaniu wiary wszystkich chrześcijan, Symbolu opracowanym przez Ojców Soborów Ekumenicznych Nicejskiego i Konstantynopolitańskiego (por. *Slavorum Apostoli*, 15). Sobór Watykański jasno uznał bogactwo Wschodu, z którego Zachód «wiele zaczerpnął»; przypomniał, że podstawowe dogmaty wiary chrześcijańskiej zostały sformułowane przez sobory powszechne, które odbyły się na Wschodzie; wezwał, aby nie zapominać, jak wiele wycierpiał Wschód, aby zachować swą wiarę.

Nauczanie Soboru rozbudziło miłość i szacunek dla Tradycji wschodniej, zachęciło do uznania, że dziedzictwo Wschodu i Zachodu to jakby kawałki składające się na mozaikę, przedstawiająca jaśniejsze oblicze *Pantokrátora*, którego ręka błogosławi całą *Oikoumene*. Sobór posunął się jeszcze dalej, mówiąc: «Nic więc dziwnego, że niektóre aspekty objawionej tajemnicy bywają czasami stosowniej ujmowane i jaśniej przedstawiane u jednych niż u drugich, tak że trzeba stwierdzić, iż owe odmienne sformułowania teologiczne nierzadko raczej się wzajemnie uzupełniają niż przeciwstawiają» (*Unitatis redintegratio*, 17).

Drodzy bracia, proszę was o przekazanie moich pozdrowień Ekumenicznemu Patriarsze i powiadomienie go, że zdecydowanie pragnę nadal zabiegać o pełną jedność wszystkich chrześcijan. Zechciejmy razem postępować dalej drogą jedności i dzięki nowym osiągnięciom i gestom razem dążyć do przewyciężenia istniejących jeszcze nieporozumień i podziałów, pamiętając, że «dla przywrócenia (...) wspólnoty i jedności nie trzeba „nakładać żadnego ciężaru oprócz tego, co konieczne” (Dz 15, 28)» (tamże, 18). Z serca dziękuję każdemu z was za przybycie ze Wschodu, aby złożyć hołd świętym Piotrowi i Pawłowi, których razem otaczamy czcią. Ich nieustanna opieka, a przede wszystkim matczyne wstawiennictwo *Theotókos* niech zawsze towarzyszą naszym krokom. «Łaska Pana naszego, Jezusa Chrystusa, niech będzie z duchem waszym, bracia!» (Ga 6, 18).

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 9 (276) 2005

RODZINA CHRZEŚCIJAŃSKA WSPÓLNOTĄ WYCHOWANIA I WIARY

Do uczestników Kongresu Diecezji Rzymskiej

6 czerwca wieczorem Ojciec Święty otworzył w bazylice laterańskiej coroczny Kongres Diecezji Rzymskiej, który w tym roku był poświęcony rodzinie. Spotkanie rozpoczęło się odśpiewaniem hymnu do Ducha Świętego. Papieża powitali kard. Camillo Ruini oraz rzymska rodzina Luki Pasquale i Adrian Cassiani Roscioli. Następnie Benedykt XVI wygłosił prelekcje na temat: *Rodzina i wspólnota chrześcijańska: formacja osoby i przekaz wiary*. Po odejściu Ojca Świętego uczestnicy obejrzeli film o działalności duszpasterstwa rodzin i wysłuchali raportu o inicjatywach podjętych w diecezji w ciągu ostatnich dwóch lat. Drugi dzień kongresu był przeznaczony na tematyczne spotkania w małych grupach. Trzeciego, ostatniego dnia kard. Camillo Ruini przedstawił program duszpasterski na najbliższy rok. Poniżej publikujemy tekst papieskiego wystąpienia.

Drodzy Bracia i Siostry!

Bardzo chętnie przyjąłem zaproszenie, aby rozpocząć nasz Kongres Diecezjalny moim rozważaniem, przede wszystkim dlatego, że jest to sposobność do spotkania i do bezpośredniego kontaktu z wami, a poza tym także dlatego, że mogę wam pomóc w głębszym zrozumieniu sensu i celu programu duszpasterskiego, realizowanego przez Kościół Rzymu.

Witam serdecznie każdego z was – biskupów, kapłanów diakonów, zakonników i zakonnice, a zwłaszcza was, wiernych świeckich i rodziny, którzy świadomie podejmujecie zadanie, jakim jest chrześcijańskie zaangażowanie i świadectwo, zakorzenione w sakramencie chrztu, a dla tych, którzy zawarli związek małżeński – także w sakramencie małżeństwa. Z całego serca dziękuję kardynałowi wikariuszowi oraz małżonkom Luce i Adrianie Pasquale za słowa, jakie skierowali do mnie w imieniu was wszystkich.

Obecny kongres oraz rok duszpasterski, dla którego ma on opracować wytyczne, są kolejnym etapem drogi, jaką rozpoczął Kościół w Rzymie, gdy kierując się wskazaniem synodu diecezjalnego i urzeczywistniając pragnienie naszego umiłowanego Papieża Jana Pawła II, zorganizował Misje Miejskie w okresie przygotowań do Wielkiego Jubileuszu Roku 2000.

W czasie owych Misji wszystkie społeczności naszej diecezji – parafie wspólnoty zakonne, stowarzyszenia i ruchy zmobilizowały się nie tylko do tego, by prowadzić misję wśród mieszkańców Rzymu, ale by wręcz stać się «Ludem Bożym w misji» – wprowadzając w życie trafne słowa Jana Pawła II: «Parafio, szukaj siebie i znajdź siebie poza sobą» – to znaczy w miejscach, gdzie żyją ludzie. Dzięki temu podczas Misji Miejskich wiele tysięcy rzymskich chrześcijan w większości wiernych świeckich, stało się misjonarzami i niosąc słowo wiary przede wszystkim rodzinom w różnych dzielnicach miasta, a potem do miejsc pracy, szpitali, szkół i uniwersytetów, ośrodków kultury i rozrywki.

Po Roku Świętym mój umiłowany Poprzednik prosił was, byście nie przerywali tej akcji, nie rozproszyli wzbudzonej energii apostołskiej i nie zmarnowali zgromadzonych owoców łaski. Dlatego poczynając od 2001 r. podstawowym zadaniem duszpasterstwa diecezji było nadanie trwałej formy misji, nadanie bardziej zdecydowanego charakteru misyjnego życiu i działalności parafii oraz wszelkich innych społeczności Kościoła. Chcę wam przede wszystkim powiedzieć, że zamierzam w pełni potwierdzić ten wybór: jak się bowiem okazuje jest on coraz bardziej niezbędny i nie ma alternatywy w środowisku społecznym i kulturowym, w którym wiele różnych sił próbuje oddalić nas od wiary i od chrześcijańskiego życia.

Już od dwóch lat działalność misyjna Kościoła rzymskiego skupia się przede wszystkim na rodzinie, nie tylko dlatego że ta podstawowa ludzka społeczność żyje dziś pośród licznych trudności i zagrożeń, i w związku tym w szczególnie sposób potrzebuje ewangelizacji i konkretnego wsparcia, ale i dlatego, że chrześcijańskie rodziny odgrywają decydującą rolę w wychowaniu w wierze i w budowaniu Kościoła jako wspólnoty, to one stanowią o jego zdolności do misyjnego oddziaływania w różnych życiowych sytuacjach oraz do przemieniania w chrześcijańskim duchu panującej kultury i struktur społecznych. W tym kierunku będziemy nadal działali również w przyszłym roku duszpasterskim, i dlatego temat naszego obecnego kongresu brzmi: «Rodzina i wspólnota chrześcijańska: formacja osoby i przekaz wiary».

Podstawowym założeniem które należy przyjąć za punkt wyjścia, aby zrozumieć, na czym polega misja rodziny w chrześcijańskiej wspólnotie oraz jej zadania w dziedzinie formacji osoby i przekazu wiary, jest zawsze znaczenie małżeństwa i rodziny wpisane w zamysł Boga – Stwórcy i Zbawiciela. Dzisiejszego wieczoru to właśnie będzie treścią mojego

rozważania, nawiązującego do nauczania zawartego w Adhortacji astolskiej *Familiaris consortio* (cz. II, nn. 12-16).

Antropologiczna podstawa rodziny

Małżeństwo i rodzina nie są bynajmniej przypadkową strukturą socjologiczną, wytworem szczególnych uwarunkowań historycznych i ekonomicznych. Przeciwnie, właściwa relacja między mężczyzną i kobietą zakorzeniona jest w najgłębszej istocie człowieka, tylko przyjmując taki punkt wyjścia można je zrozumieć. Nie można go zatem odrywać od odwiecznego i zawsze aktualnego pytania, jakie człowiek zadaje, zastanawiając się nad samym sobą: kim jestem? kim jest człowiek? Tego pytania z kolei nie można oderwać od pytania o Boga: czy Bóg istnieje? kim jest Bóg? Jakie jest Jego prawdziwe oblicze? Odpowiedź Biblii na te dwa pytania jest spójna i linearna: człowiek jest stworzony na obraz Boży, a Bóg jest miłością. Dlatego powołanie do miłości jest tym, co czyni człowieka prawdziwym obrazem Boga: człowiek upodabnia się do Boga w takiej mierze, w jakiej staje się istotą, która kocha.

Z tego fundamentalnego związku między Bogiem i człowiekiem wynika inny związek – nierozzerwalna więź ducha i ciała: człowiek jest mianowicie duszą, która wyraża się w ciele, i ciałem ożywianym przez nieśmiertelnego ducha. A więc także ciało mężczyzny i kobiety ma – by tak rzec – charakter teologiczny, nie jest tylko i wyłącznie ciałem, a to, co jest w człowieku biologiczne, nie jest tylko biologiczne, ale jest wyrazem i dopełnieniem naszego człowieczeństwa. Podobnie też ludzka płciowość nie jest czymś pobocznym w stosunku do naszego istnienia osobowego, ale stanowi jego część. Tylko wówczas, gdy płciowość jest integralnie zespolona z osobą, potrafi nadać sens samej sobie.

A zatem z tych dwóch powiązań – człowieka z Bogiem oraz ciała i ducha w człowieku wypływa trzecie: związek między osobą i instytucją. Człowiek jako całość ma także wymiar czasowy, a powiedziane przez człowieka «tak» wykracza poza terażniejszość; w swoim pełnym znaczeniu owo «tak» znaczy «zawsze» ustanawia przestrzeń wierności. Tylko w jej obrębie może wzrastać wiara, która daje przyszłość i pozwala dzieciom, będącym owocem miłości, wierzyć w człowieka i w jego przyszłość nawet w trudnych czasach. Wolność wyrażona przez tak jawi się więc jako wolność zdolna do wyborów ostatecznych; największym przejawem wolności

nie jest zatem poszukiwanie przyjemności, które nigdy nie prowadzi do prawdziwego wyboru. Na pozór wydaje się, że to nieustanne poszukiwanie jest urzeczywistnieniem wolności, ale to nieprawda: prawdziwym wyrazem wolności jest zdolność do złożenia nieodwołalnego daru w którym wolność, darując samą siebie, odnajduje w pełni samą siebie.

Mówiąc konkretnie, osobowe i wzajemne «tak» mężczyzny i kobiety otwiera perspektywę dla przyszłości, dla autentycznego człowieczeństwa każdego z nich, a zarazem ma na celu przyjęcie daru nowego życia. Dlatego to «tak» osobowe musi być zarazem «tak» oznaczającym publiczne przyjęcie odpowiedzialności, przez które małżonkowie zobowiązują się do wierności, gwarantującej również trwałość wspólnoty. Nikt z nas bowiem nie należy wyłącznie do samego siebie: każdy musi zatem w głębi swojego wnętrza poczuwać się do odpowiedzialności publicznej. Małżeństwo jako instytucja nie jest zatem nieuprawnioną ingerencją społeczeństwa lub władzy, narzuceniem z zewnątrz jakiejś formy temu, co stanowi najbardziej osobistą rzeczywistość życiową; jest natomiast potrzebą wpisaną w samą naturę małżeńskiego przymierza miłości i w głębię osobowości człowieka.

Różne współczesne formy degradacji małżeństwa, takie jak wolne związki i «małżeństwa na próbę», czy nawet pseudomałżeństwa między osobami tej samej płci, są przejawami wolności anarchicznej, którą niesłusznie przedstawia się jako prawdziwe wyzwolenie człowieka. Taka pseudowolność opiera się na banalizacji ciała, która nieuchronnie jest też banalizacją człowieka. Wychodzi ona z założenia, że człowiek ma prawo czynić ze sobą, co zechce: jego ciało staje się zatem czymś drugorzędym, można nim manipulować według uznania człowieka i dowolnie go używać. Libertynizm, który stwarza pozór, że jest odkryciem ciała i jego wartości, to w rzeczywistości dualizm, który prowadzi do poniżenia ciała, umieszcza je bowiem by tak rzec poza obrębem autentycznej istoty i godności człowieka.

Małżeństwo i rodzina w dziejach zbawienia

Prawda o małżeństwie i rodzinie, zakorzeniona w prawdzie o człowieku, wyraziła się w dziejach zbawienia, których centrum stanowią słowa: «Bóg miłuje swój lud». Objawienie biblijne jest bowiem przede wszystkim opowieścią o dziejach miłości, jest historią przymierza Boga z ludźmi; dlatego

historię miłości i zjednoczenia mężczyzny i kobiety w przymierzu małżeńskim Bóg mógł uznać za symbol historii zbawienia. Ten niewyraźny fakt, tajemnica miłości Boga do ludzi, zostaje wyrażony językiem zapożyczonym ze słownika małżeństwa i rodziny, w sensie pozytywnym i negatywnym: bliskość Boga z Jego ludem opisana jest słowami miłości oblubieńczej, natomiast niewierność Izraela i jego bałwochwalstwo określane są jako cudzołóstwo i nierząd.

W Nowym Testamencie miłość Boga przybiera charakter jeszcze bardziej radykalny, On sam w swoim Synu staje się wręcz ciałem z naszego ciała, prawdziwym człowiekiem. W ten sposób zjednoczenie Boga z człowiekiem zyskało formę najdoskonalszą, nieodwracalną i ostateczną. Zatem także miłości ludzkiej zostaje tu nadana forma ostateczna – owo wzajemne «tak», którego nie można odwołać: ta forma nie alienuje człowieka, ale uwalnia go od alienacji historii, aby sprowadzić go na powrót do prawdy stworzenia. Charakter sakramentalny, jaki małżeństwo zyskuje w Chrystusie, oznacza zatem, że dar stworzenia został podniesiony do rangi łaski odkupienia. Łaska Chrystusa nie jest zewnętrznym dodatkiem do natury człowieka, nie zadaje jej gwałtu ale wyzwala ją i odnawia właśnie przez to, że wynosi ją ponad jej własne ograniczenia. I tak jak wcielenie Syna Bożego objawia swoje prawdziwe znaczenie w krzyżu, tak też prawdziwa ludzka miłość oznacza darowanie siebie i nie może istnieć, jeśli chce uniknąć krzyża.

Drodzy bracia i siostry, ta głęboka więź między Bogiem i człowiekiem, między miłością Bożą i miłością ludzką znajduje potwierdzenie także w pewnych negatywnych tendencjach i procesach, których oddziaływanie wszyscy odczuwamy. Deprecjonowanie ludzkiej miłości, tłumienie autentycznej zdolności kochania staje się bowiem w naszej epoce najprzydatniejszą i najskuteczniejszą bronią w rękach tych, którzy chcą oddalić Boga od człowieka, usunąć Boga z pola widzenia i z serca człowieka. Podobnie też dążenie do «uwolnienia» natury od Boga prowadzi do tego, że traci się z pola widzenia istotną rzeczywistość natury, w tym także natury człowieka, i traktuje się ją wyłącznie jako zespół funkcji, którymi można dowolnie dysponować, aby budować świat rzekomo lepszy i ludzkość rzekomo szczęśliwszą. W rzeczywistości natomiast niszczy się w ten sposób zamysł Stwórcy, a wraz z nim także prawdę o naszej naturze.

Dzieci

Również przez wydawanie na świat potomstwa małżeństwo odzwierciedla swój Boski wzorzec – miłość Boga do człowieka. W mężczyźnie i w kobiecie ojcostwo i macierzyństwo – tak jak ciało i jak miłość – nie są sprowadzalne wyłącznie do sfery biologicznej; życie zostaje dane w pełni tylko wówczas, gdy wraz z narodzinami daje się dziecku także miłość i sens, które pozwalają powiedzieć «tak» temu życiu. Właśnie w tej perspektywie staje się całkowicie jasne, jak bardzo sprzeczne z ludzką miłością i z głębokim powołaniem mężczyzny i kobiety jest programowe zamykanie się ich związku na dar życia, a tym bardziej niszczenie rodzącego się życia lub manipulowanie nim.

Żaden mężczyzna i żadna kobieta jednak sami i wyłącznie o własnych siłach nie mogą obdarzyć należycie swoich dzieci miłością i sensem życia. Aby bowiem móc powiedzieć do kogoś «twoje życie jest dobre, chociaż nie znam twojej «przyszłości», potrzebne są autorytet i wiarygodność większe niż te, które człowiek może sam sobie zapewnić. Chrześcijanin wie, że taki autorytet został nadany owej szerszej rodzinie, którą Bóg stworzył w dziejach ludzkości za sprawą swego Syna Jezusa Chrystusa i daru Ducha Świętego – to znaczy Kościołowi. Chrześcijanin uznaje, że działa tutaj owa odwieczna i niezniszczalna miłość, która życiu każdego z nas nadaje trwały sens, chociaż nie znamy przyszłości. Dlatego budowanie każdej poszczególnej rodziny chrześcijańskiej wpisuje się w szerszy kontekst owej większej rodziny Kościoła która ją podtrzymuje, nosi ją w sobie i gwarantuje, że istnienie ma sens i że także w przyszłości będzie ją osłaniać «tak» Stwórcy. I nawzajem Kościół budowany jest przez rodziny, małe Kościoły domowe, jak nazwał je Sobór Watykański II (*Lumen gentium*, 11; *Apostolicam auctuositatem* 11), przypominając starożytną formułę patrystyczną (św. Jan Chryzostom, *In Genesim serm.*, VI, 2; VII, 1). Taki sam Sens ma stwierdzenie zawarte w Adhortacji *Familiaris consortio*, że «małżeństwo chrześcijańskie (...) stanowi naturalne środowisko, w którym dokonuje się włączenie osoby ludzkiej do wielkiej rodziny Kościoła» (n. 15).

Rodzina i Kościół

Z tego wszystkiego wypływa oczywisty wniosek: rodzina i Kościół a mówiąc konkretnie, parafie i inne rodzaje wspólnot kościelnych są powołane

do jak najściślejszej współpracy w realizacji tego podstawowego zadania, w którym łączą się nierozdzielnie formacja osoby i przekaz wiary. Dobrze wiemy, że podstawą autentycznej pracy wychowawczej nie może być jedynie dobra teoria lub doktryna, którą chce się przekazać. Potrzeba czegoś znacznie większego i bardziej ludzkiego, potrzeba bliskości przeżywanej na co dzień, która jest cechą miłości i znajduje najbardziej sprzyjający grunt przede wszystkim w społeczności rodzinnej, ale także w parafii, w ruchu lub stowarzyszeniu kościelnym, gdzie spotkać można ludzi, którzy otaczają opieką braci, zwłaszcza dzieci i młodych, lecz również dorosłych, starszych, chorych i same rodziny, ponieważ darzą je miłością w Chrystusie. Wielki patron wychowawców św. Jan Bosko, przypominał swoim duchowym synom, że «wychowanie jest sprawą serca, i tylko Bóg ma nad nim władzę» (*Epistolario* 4, 209).

W procesie wychowania, a zwłaszcza w wychowaniu do wiary, które jest zwieńczeniem procesu kształtowania osoby i jego najważniejszym celem, główną rolę odgrywa w konkretnych sytuacjach świadek: staje się on punktem odniesienia w takiej mierze, w jakiej potrafi uzasadnić nadzieję, która go podtrzymuje w życiu (por. 1 P3, 15), i w jakiej sam żyje prawdą, którą głosi. Świadek nie wskazuje przy tym nigdy na siebie samego, ale na coś, czy raczej na Kogoś większego od siebie, którego sam spotkał i którego niezawodnej dobroci doświadczył. Każdy wychowawca i świadek ma zatem swój najdoskonalszy orzec w Jezusie Chrystusie, wielkim Świadku Ojca, który niczego nie mówił od siebie, ale przemawiał tak, jak nauczył Go Ojciec (por. J 8, 28).

To jest powód, dla którego podstawą osobowej formacji chrześcijanina i przekazu wiary musi być modlitwa, osobista przyjaźń z Chrystusem i kontemplacja oblicza Ojca w Nim. To samo dotyczy oczywiście całej naszej pracy misyjnej, zwłaszcza duszpasterstwa rodzin. Traktując zatem Rodzinę Nazaretańską jako wzór życia dla naszych rodzin i wspólnot, zanośmy do niej nieustanną i ufną modlitwę.

Drodzy bracia i siostry, a zwłaszcza wy, drodzy kapłani, znam wielko-duszość i oddanie, z jakimi służycie Panu i Kościołowi. Wasza codzienna praca na niwie wychowania do wiary nowych pokoleń, w ścisłym powiązaniu sakramentami inicjacji chrześcijańskiej, a także w sferze przygotowania do małżeństwa i towarzyszenia rodzinom na ich często niełatwej drodze, zwłaszcza w ich doniosłej misji wychowania dzieci – wszystko to

ma fundamentalne znaczenie w procesie nieustannego odradzania się Kościoła oraz ożywiania tkanki społecznej Rzymu, naszego ukochanego miasta.

Groźba relatywizmu

Trwajcie zatem w tej posłudze, nie zniechęcając się napotykanymi trudnościami. Relacja wychowawcza jest ze swej natury czymś delikatnym: odwołuje się bowiem do wolności drugiej osoby i nakłania ją – choć łagodnie – do podjęcia decyzji. Ani rodzice, ani kapłani czy katecheci, ani inni wychowawcy nie mogą w tym zastąpić wolności dziecka, nastolatka czy młodego człowieka, do którego się zwracają. Zwłaszcza propozycja chrześcijańska angażuje do głębi ludzką wolność, wzywając ją do wiary i nawrócenia. Szczególnie groźną przeszkodą w pracy wychowawczej jest dzisiaj wszechobecny w naszym społeczeństwie i kulturze relatywizm, który niczego nie uznaje za ostateczne i dla którego jedynym kryterium jest własne «ja» człowieka, z jego zachciankami, a mimo pozoru wolności staje się dla każdego więzieniem, ponieważ oddziela ludzi od siebie i sprawia, że każdy zamyka się we własnym «ja». W takiej relatywistycznej perspektywie nie jest zatem możliwe prawdziwe wychowanie: bez światła prawdy każdy człowiek prędzej czy później zwątpi w wartość własnego życia i relacji, które się na nie składają, w sens wysiłków, które podejmuje wspólnie z innymi, aby coś zbudować.

Jest zatem jasne, że musimy nie tylko przezwyciężać relatywizm w naszej pracy formacyjnej z ludźmi, ale także przeciwstawiać się jego niszczycielskiej dominacji w społeczeństwie i w kulturze. Dlatego bardzo ważną rolę odgrywa tutaj – obok słowa Kościoła – świadectwo i publiczne zaangażowanie chrześcijańskich rodzin, które przede wszystkim przypomina o nietykalności ludzkiego życia od poczęcia do naturalnego kresu, o wyjątkowej i niezastąpionej wartości rodziny opartej na małżeństwie oraz o potrzebie działań legislacyjnych i administracyjnych wspierających rodzinę w jej misji wydawania na świat i wychowywania potomstwa – misji o kluczowym znaczeniu dla naszej wspólnej przyszłości. Także za takie zaangażowanie raz jeszcze z całego serca wam dziękuję.

Kapłaństwo i życie konsekrowane

Ostatnie przesłanie, jakie pragnę wam powierzyć, dotyczy troski o powołania do kapłaństwa i do życia konsekrowanego: wszyscy wiemy, jak bardzo

Kościół ich potrzebuje! Aby te powołania rodziły się i dojrzewały, aby wybrane osoby pozostały zawsze godne swego powołania, konieczna jest przede wszystkim modlitwa, której nie może nigdy zabraknąć w żadnej chrześcijańskiej rodzinie ani wspólnocie. Ale kluczowe znaczenie ma też świadectwo życia kapłanów, zakonników i zakonnice, ich radość z tego, że zostali wezwani przez Chrystusa. Równie istotny jest też przykład, jaki dzieci otrzymują w rodzinie, oraz przeświadczenie samych rodzin, że również dla nich powołanie ich własnych dzieci jest wielkim darem od Pana. Wybór dziewictwa z miłości do Boga i do braci, wymagany od tych, którzy wchodzi na drogę kapłaństwa i życia konsekrowanego, niczego nie ujmuje wartości chrześcijańskiego małżeństwa: i jedno, i drugie, na dwa odmienne i komplementarne sposoby, w jakimś sensie unaoczniają tajemnicę przymierza między Bogiem i Jego ludem.

Drodzy bracia i siostry, powierzam wam te refleksje jako mój wkład w waszą pracę podczas wieczornych obrad kongresu i później w czasie całego roku duszpasterskiego. Proszę Pana o odwagę i entuzjazm dla was, aby nasz Kościół w Rzymie, każda parafia, wspólnota zakonna, stowarzyszenie lub ruch uczestniczyły coraz pełniej w radościach i trudach misji, i aby przez to każda rodzina i cała chrześcijańska wspólnota odkryły na nowo, że miłość Chrystusa to klucz, który otwiera drzwi serc i sprawia, że możliwe jest prawdziwe wychowanie do wiary i formacja ludzi. Moja serdeczna życzliwość i błogosławieństwo towarzyszą wam dzisiaj i będą wam towarzyszyć w przyszłości.

Benedictus PP XVI

Źródło: L'Osservatore Romano,
Wydanie polskie 9 (276) 2005

EPISKOPAT POLSKI

333. ZEBRANIE PLENARNE KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

KOMUNIKAT Z OKAZJI 15-LECIA WZNOWIENIA DZIAŁALNOŚCI *CARITAS* WROCŁAW 23 WRZEŚNIA 2005

W tym roku mija 15 lat od wznowienia w Polsce działalności kościelnej organizacji noszącej nazwę *Caritas Polska*. Powołano ją na nowo do istnienia w dniu 10 października 1990 roku, jako duszpasterską instytucję charytatywną Konferencji Episkopatu Polski.

Do podstawowych zadań Kościoła obok nauczania Ewangelii, uświęcania i budowania wspólnoty należy działalność charytatywna. Uczennice i uczniowie Chrystusa mają bowiem świadomość obowiązku wspomagania osób w potrzebie oraz cierpiących. Chrześcijańska działalność pomocowa przybierała różne formy organizacyjne. W XX stuleciu ukształtowały się przede wszystkim w Europie duże krajowe organizacje charytatywne noszące nazwę *Caritas*. Do nich dołączyła po II wojnie światowej na nowo *Caritas* Kościoła w Polsce.

Istniejąca po drugiej wojnie światowej kościelna *Caritas* została odebrana Kościołowi i zlikwidowana w 1950 roku. Kościół nie zrezygnował jednak z prowadzenia własnej działalności dobroczynnej. Była ona jednak ograniczona i realizowana przede wszystkim przy parafiach. Organizowano spontanicznie lub okresowo akcje i zbiórki, przede wszystkim żywności oraz pieniędzy. Wiele osób otrzymywało w ten sposób niezbędną pomoc.

Nieprzerwanie od 1945 roku organizowano *Tygodnie Miłosierdzia*, według programu przygotowanego przez komisję charytatywną episkopatu. Tegoroczny *Tydzień Miłosierdzia* „Eucharystia posłaniem do służby potrzebującym” jest już 61 z kolei.

Parafialne zespoły *Caritas*

Ważnym etapem na drodze do odrodzenia instytucjonalnej działalności dobroczynnej Kościoła było powołanie parafialnych zespołów charytatywnych

(Instrukcja Episkopatu z 1986 roku). Powstały one w wielu parafiach w większości diecezji w Polsce. Na poziomie diecezjalnym *Caritas* Kościoła zaczęła odradzać się począwszy od 1989 roku.

Podstawową strukturą w działalności dobroczynnej są parafialne zespoły *Caritas*. Posiadają one możliwość właściwego rozeznania potrzeb ludzi danego środowiska. W parafii, zwłaszcza niezbyt dużej, ludzie znają się dość dobrze. Dlatego można dotrzeć do osób potrzebujących. Istotnym elementem posługi charytatywnej w parafii jest gotowość wsparcia materialnego, ale także wrażliwość na zaniedbania moralne oraz duchowe, którym zespół charytatywny może przeciwdziałać.

Parafialnymi zespołami *Caritas* kieruje najczęściej ksiądz proboszcz. Opierają one swoją działalność głównie na wolontariuszach, należących do wszystkich grup społecznych. Obecnie *Caritas* w Polsce wspomaga bezinteresownie ponad 60 000 osób. Parafialne Zespoły *Caritas* są wspólnotami, które formują w duchu chrześcijańskim postawy swych członków. Przede wszystkim budzą ludzką wrażliwość na potrzeby bliźniego, zarówno w Kościele, jak i w społeczeństwie. Wśród licznych zespołów, które prowadzi *Caritas* wyróżniają się szkolne i akademickie koła *Caritas*. Zrzeszają one młodzież i kształtują młode pokolenie w duchu pomocy bliźniemu.

Placówki *Caritas* w diecezji

Każda diecezja jest częścią Kościoła powszechnego. Do ważnych jej struktur należy *Caritas* diecezjalna. Koordynuje ona działalność charytatywną oraz prowadzi różnego rodzaju placówki pomocy. W Polsce *Caritas* diecezjalne zatrudniają około 4500 pracowników oraz prowadzą ponad 600 placówek. Są to między innymi: domy stałego i dziennego pobytu dla dzieci, młodzieży i osób starszych. Osobom niepełnosprawnym oferuje się specjalistyczne wsparcie w ośrodkach rehabilitacyjnych, w warsztatach terapii zajęciowej, środowiskowych domach pomocy, a także zakładach aktywizacji zawodowej. *Caritas* prowadzi również domy samotnej matki, domy dla ofiar przemocy oraz świetlice dla dzieci. W ramach działalności *Caritas* są prowadzone placówki medyczne umożliwiające troskę o chorych, niepełnosprawnych i starszych w ich domach. Dla chorych tworzy się też gabinety rehabilitacyjne, poradnie, apteki oraz hospicja. Z myślą o ludziach znajdujących się w skrajnym ubóstwie powstają schroniska, kuchnie i łaźnie. W wielu diecezjach *Caritas* prowadzi ośrodki wypoczynkowe, szkoleniowe

i rekolekcyjne. Podczas wakacji *Caritas* organizuje kolonie, obozy charytatywne, turnusy rehabilitacyjne dla osób znajdujących się w trudnej sytuacji życiowej. Są też organizowane kolonie dla dzieci polskich zza granicy. Należy podkreślić, iż *Caritas* współpracuje z organizacjami państwowymi i samorządami, korzystając także z ich środków. Rocznie *Caritas* w Polsce udziela pomocy w kraju wycenianej na ponad 200 milionów złotych. Obecnie funkcjonują 44 diecezjalne *Caritas*.

Caritas Polska

Na szczeblu ogólnopolskim posługę wobec potrzebujących pełni *Caritas Polska*, która jest duszpasterską instytucją charytatywną Episkopatu Polski. Koordynuje ona ogólnopolskie akcje i zbiórki charytatywne, organizowane okazjonalnie – z powodu kataklizmów - lub systematycznie, jak chociażby *Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom* i *Jałmużna Wielkopostna*. *Caritas Polska* organizuje także pomoc międzynarodową, czego przykładem było ostatnio wsparcie ofiar tsunami w Azji czy też głodujących dzieci w Afryce.

Ideę działalności charytatywnej i jej chrześcijańskie uzasadnienie *Caritas Polska* propaguje podczas *Tygodni Miłosierdzia*, organizowanych tradycyjnie na początku października. Czyni to w czasie szkoleń, konferencji i sympozjów, a także za pośrednictwem wydawnictw, czasopism i publikacji. Dobrze rozwija się ekumeniczna współpraca *Caritas* z jej bratnimi organizacjami w Kościele Prawosławnym i w Kościele Ewangelicko-Augsburskim.

Podziękowanie

Przy okazji 15-rocznicy odrodzenia się *Caritas* Konferencja Episkopatu Polski dziękuje osobom zaangażowanym w jej dzieło: pracownikom i wolontariuszom, a także tym wszystkim, którzy poza strukturami *Caritas* pełnią posługę charytatywną, a szczególnie zgromadzeniom zakonnym oraz stowarzyszeniom i organizacjom katolickim. Wyrażamy wdzięczność wszystkim dobroczyńcom, organizacjom i instytucjom życzliwym *Caritas* i współpracującym z nią, w tym mediom, za szeroką informację o charytatywnej działalności Kościoła rzymskokatolickiego. Osobne podziękowanie Konferencja Episkopatu kieruje do Polaków mieszkających poza Ojczyzną, którzy ofiarnie wspomagają *Caritas*.

Dzięki zaangażowaniu, poświęceniu i ofiarności wielu osób *Caritas* w Polsce szybko odbudowała swoje struktury i podjęła aktywną działalność. Wiele

osób w spośród odbudowujących *Caritas* już nie żyje. Należał do nich ks. biskup Czesław Domin pierwszy dyrektor odradzającej się *Caritas* Polska.

Dziś *Caritas* jest postrzegana w Polsce jako nowoczesna, duża, reagująca szybko, budząca zaufanie i przyjazna człowiekowi organizacja charytatywna Kościoła katolickiego. *Caritas* pomaga cierpiącemu człowiekowi i aktywizuje osoby dotąd nie zaangażowane w tę działalność. Realizuje tym samym w sposób konkretny i praktyczny nakaz Chrystusowy miłości bliźniego.

Niech w następnych latach nadal towarzyszy *Caritas* w Polsce dynamizm w działaniu i chrześcijańska wrażliwość wobec człowieka w potrzebie!

Biskupi Polscy proszą o dalsze, zarówno materialne, jak i duchowe, wspieranie działalności *Caritas*, a także o osobiste włączenie się w działalność placówek i zespołów *Caritas*.

Abp Józef Michalik

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

Komunikat do odczytania w niedzielę, 2 października 2005 r.

WSPÓLNE OŚWIADCZENIE KONFERENCJI EPISKOPATÓW POLSKI I NIEMIEC Z OKAZJI 40. ROCZNICY WYMIANY LISTÓW MIĘDZY OBYDWOMA EPISKOPATAMI W ROKU 1965

I.

Wkrótce będziemy obchodzić czterdziestą rocznicę głośnego Orędzia biskupów polskich do ich niemieckich braci w Chrystusowym urzędzie pasterskim. Biskupi polscy zaprosili w nim swych niemieckich współbraci do uczestnictwa w uroczystościach z okazji tysięcznej rocznicy przyjęcia chrztu przez Mieszka I w 966 r. i w dwadzieścia lat po zakończeniu straszliwych doświadczeń drugiej wojny światowej wezwali ich do dialogu, pojednania i braterstwa. Ich poruszające i wręcz prorocze słowa: Przebaczymy i prosimy o przebaczenie, znacząco wpłynęły na bieg historii. Biskupi niemieccy, którzy z okazji zakończenia Drugiego Soboru Watykańskiego przebywali wtedy w Rzymie, podobnie jak ich polscy współbracia, odpowiedzieli na to Orędzie kilka dni później i napisali między innymi: Z braterskim szacunkiem przyjmujemy wyciągnięte dłonie. Bóg pokoju niech zaś za przyczyną 'Regina pacis' sprawi, by upiór nienawiści już nigdy nie rozłączył naszych rąk.

II.

Po czterech dziesięcioleciach od wymiany listów między oboma episkopatami, po sześćdziesięciu latach od zakończenia drugiej wojny światowej i dziesięć lat od wydania pierwszego wspólnego listu pasterskiego tychże episkopatów, my, biskupi, w poczuciu ogromnej wdzięczności pragniemy przypomnieć wszystkim ludziom dobrej woli w Polsce i w Niemczech o tym przełomowym wydarzeniu. Działając w duchu chrześcijańskim, nasi Poprzednicy, dokonali swymi listami decydującego kroku na rzecz nowego początku wzajemnych stosunków między naszymi narodami. W niezwykle trudnych warunkach politycznych, przez ten znak gotowości przebaczenia, położyli oni solidny fundament pod dzieło polsko-niemieckiego pojednania.

Przypominamy ten odważny czyn nie tylko dlatego, by się do niego odnieść z szacunkiem. Wspominamy go również z tego powodu, że podobnie jak kiedyś nasi Poprzednicy, tak i my dzisiaj czujemy się odpowiedzialni za proces porozumienia, pojednania i przyjaźni polsko-niemieckiej. Z troską bowiem obserwujemy, że pamięć o ponurych chwilach naszej wspólnej historii

nie tylko rodzi ducha pojednania, ale prowadzi również do rozdierania niezabliźnionych jeszcze ran i wskrzesza ducha rozliczania krzywd. Niektórzy przedstawiciele świata polityki i życia publicznego rozdrapują lekko-myślnie wciąż jeszcze bolesne rany przeszłości naszych narodów. Inni jawnie, a nawet bezwzględnie usiłują je wykorzystać do celów osobistych lub politycznych. 40. rocznica wymiany listów jest dla nas okazją, by z całym naciskiem przeciwstawić się tak nieodpowiedzialnej postawie w naszych wzajemnych stosunkach. Odnosi się to także do poczynań tych, którzy podejmując je, odwołują się do sprawiedliwości. Przed fałszywym pojmowaniem sprawiedliwości przestrzegał cały Kościół Jan Paweł II, który jako Arcybiskup Krakowa należał przecież do współautorów Orędzia. Pisał: bardzo często programy, które biorą początek w idei sprawiedliwości, (...) ulegają w praktyce wypaczeniu. (...) Doświadczenie przeszłości i współczesności wskazuje na to, że sprawiedliwość sama nie wystarcza, że – co więcej – może doprowadzić do zaprzeczenia i zniweczenia siebie samej, jeśli nie dopuści się do kształtowania życia ludzkiego w różnych jego wymiarach owej głębszej mocy, jaką jest miłość (*Dives in misericordia* 12).

Dar pojednania może stać się naszym udziałem jedynie wówczas, gdy szczerze przyznajemy się do całej prawdy, wzbudzamy żal za przewinienia i uzyskujemy przebaczenie. W związku z tym przypominamy stwierdzenie zawarte we Wspólnym Słowie Konferencji Episkopatów Polski i Niemiec z grudnia 1995 roku, przygotowanym z okazji 30. rocznicy wymiany listów w roku 1965: Tylko prawda może nas wyzwolić; prawda, która niczego nie upiększa i niczego nie pomija, która niczego nie przemilcza i nie dopomina się wyrównywania krzywd (por. J 8,32). W tym duchu, wobec faktu zbrodniczej napaści wojennej nazistowskich Niemiec, ogromu krzywd, jakie w konsekwencji zostały zadane Polakom przez Niemców oraz krzywd, jakich doznali Niemcy z powodu wypędzenia i utraty ojczyzny, powtórzyliśmy wspólnie: Przebaczamy i prosimy o przebaczenie. Jedynie wtedy, gdy przyznamy się do całej prawdy i jednocześnie wyrzekniemy się ducha wylizywania sobie krzywd, unikniemy jednostronnego patrzenia na własną historię i utworzymy drogę teraźniejszości do owocnej współpracy w przyszłości. Z takiej postawy wyrasta gotowość spojrzenia na własną historię i teraźniejszość nie tylko swoimi oczami, lecz także oczami drugiego. Zdajemy sobie sprawę, że ta droga wymaga ogromnego wspólnego wysiłku. By nią kroczyć, potrzeba dobrej woli i rzetelności we wzajemnych kontaktach.

Jednak tylko dzięki gotowości pojednania między naszymi narodami może się ugruntować pokój, który przyniesie Polakom i Niemcom upragnione poczucie bezpieczeństwa i prawdziwej przyjaźni.

III.

Odważne świadectwo chrześcijańskiego orędzia pojednania z roku 1965 daleko wykroczyło poza obszar kontekstu polsko-niemieckiego. Wsparci Chrystusową nadzieją płynącą z zawierzenia Bożemu Miłosierdziu, biskupi, świadomi obciążeń strasznego brzemienia zbrodni wojennych, bezprawia i cierpienia, zdołali przełamać dzielące nas jeszcze w czasie trwania zimnej wojny mury i ukazać ponownie wizję coraz pełniej jednoczącej się Europy. Dali oni świadectwo temu, że fundamenty chrześcijańskie nie mogą zostać na trwałe zdominowane przez niesprawiedliwość i przemoc. Spoglądając wstecz na wydarzenia, jakie nastąpiły w Polsce, zwłaszcza na powstanie przed 25. laty niezależnego ruchu Solidarność oraz na rozwój stosunków pomiędzy naszymi narodami, rozumiemy dziś lepiej, iż biskupi swoją wołą pokonania nienawiści i wrogości między Polakami i Niemcami wnieśli również wkład w przezwyciężenie zniewolenia i podziału europejskiego kontynentu.

Od tamtego czasu wiele się wydarzyło w obu krajach. Totalitarna władza i utrata niezawisłości narodowej zostały pokojowo przezwyciężone. Polska i Niemcy obecnie wspólnie uczestniczą w procesie integracji europejskiej. Nasze narody dają tym samym wymowne świadectwo, iż ostatnie słowo nie musi należeć do wojny, nienawiści i przemocy. Z naciskiem stwierdzamy: Niemcom i Polakom nie wolno już nigdy skierować swego duchowego i materialnego potencjału przeciwko sobie nawzajem. Ich powinnością natomiast jest zaangażowanie go dla dobra wszystkich ludzi jednoczącej się Europy i wzmacnianie jej chrześcijańskiej tożsamości. To zadanie uda się wykonać tylko wtedy, gdy Niemcy i Polacy zrozumieją, że we wspólnej historii obu narodów tkwi także wiele dobra, które je łączy. Dziś, gdy po Papieżu Polaku, następcą św. Piotra jest Benedykt XVI, Syn Narodu Niemieckiego, oba narody doświadczają w szczególny sposób, jak wielka i głęboka może być więź przyjaźni i współpracy, gdy pozwolą się one kierować przez tego samego Ducha Chrystusowego, Ducha pojednania i pokoju. Te więzy powinny być przedmiotem szczególnej troski duszpasterstwa młodzieży. Doświadczenie wiary, jakie miało miejsce podczas XX Światowych Dni Młodzieży w Kolonii, powinno być kontynuowane między młodymi

Polakami i Niemcami. Dlatego biskupi obu krajów gorąco zachęcają duszpasterzy i młodzież do rozwijania takich form współpracy, które będą służyły podtrzymaniu ducha wzajemnej dobroci i przyjaźni.

Jako chrześcijanie - Polacy i Niemcy stoją obecnie wobec nowych wyzwań, przede wszystkim obrony życia, małżeństwa i rodziny. Podobnie nowe zadania wyznacza obszar bioetyki, który jest nierzadko wypaczony i zagrożony przez egoistyczne interesy środowisk naukowych i sfer życia gospodarczego. Dla dobra przyszłych pokoleń musimy wspólnie, w duchu chrześcijańskim kształtować oblicze naszego kontynentu jako środowiska życia respektującego i zabezpieczającego niezbywalną godność i prawdziwą wolność człowieka. Poprzez naszą troskę o kształt Europy pragniemy wnieść wkład w budowę pokoju na świecie. Z tym wiąże się również wiarygodne zaangażowanie Europy na rzecz przyszłych kontaktów z krajami Wschodu i Południa.

My, Pasterze Kościoła katolickiego, wdzięczni Bogu, jedynemu Panu dziejów, który powierzył Polakom i Niemcom dar pojednania jako znak nadziei dla naszych czasów, zachęcamy wszystkich wiernych i wszystkich ludzi dobrej woli obu naszych krajów, by odważnie podjęli wyzwania stojące przed nami. Podobnie jak uczynili to przed 40. laty nasi Poprzednicy, z ufnością powierzamy się miłosierdnemu i miłującemu wstawiennictwu Matki Bożej, naszej wspólnej Orędowniczki.

Wrocław, 24 września 2005 r.

Abp Józef Michalik
Metropolita Przemyski

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

Kard. Karl Lehmann
Biskup Moguncji

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Niemiec

KOMUNIKAT Z 333. ZEBRANIA PLENARNEGO KONFERENCJI EPISKOPATU POLSKI

W dniach 22-24 września 2005 roku biskupi polscy spotkali się na zebraniu plenarnym we Wrocławiu, które rozpoczęli nabożeństwem eucharystycznym w miejscowej katedrze. Pracami kierował abp Józef Michalik w obecności abp. Józefa Kowalczyka, Nuncjusza Apostolskiego w Polsce oraz Gości z Ukrainy i z Niemiec. Bezpośrednią okazją zgromadzenia się Episkopatu Polski we Wrocławiu były rocznice – 75-lecie metropolii wrocławskiej, 60-lecie polskiej administracji kościelnej na Ziemiach Zachodnich i Północnych.

1. Znaczącym wydarzeniem zebrania plenarnego było podpisanie wspólnego oświadczenia między episkopatami Niemiec i Polski w związku z 40. rocznicą wymiany listów w 1965 roku. Orędzie tych listów utrwaliło się w naszej pamięci głównie za pośrednictwem słów „Przebaczamy i prosimy o przebaczenie”. Wówczas, gdy w świadomości Polaków i Niemców żywe były jeszcze przeżycia wojny, chodziło nade wszystko o wybaczenie sobie nawzajem w duchu chrześcijańskiej miłości. Słowa pojednania zainspirowały nas do wzajemnego poznania się oraz współdziałania. Zapoczątkowane wtedy pojednanie miało na celu nie tylko rozliczenie się z przeszłością, ale także mozolne i odpowiedzialne wypracowanie dróg wzajemnej współpracy na przyszłość.

Pasterze Niemiec i Polski czują się dzisiaj odpowiedzialni za kontynuację wielkiego dzieła pojednania i rozwijanie przyjaznych relacji między Polakami i Niemcami. Przypominają też – tylko prawda może nas wyzwolić (por. J 8,32), prawda, która niczego nie upiększa i niczego nie pomija.

W sześćdziesiąt lat od zakończenia II wojny światowej, biskupi Niemiec i Polski wołają razem: Niemcom i Polakom nie wolno już nigdy skierować swego duchowego i materialnego potencjału przeciwko sobie. Na progu XXI wieku stoją przed nami wspólne zadania: ochrona życia, małżeństwa i rodziny, solidaryzowanie się z ubogimi i potrzebującymi, zachowanie zasad moralnych w dziedzinie bioetyki, dbałość o pokój i wolność, wierność chrześcijańskim korzeniom naszego kontynentu.

Dlatego przejawem obopólnej troski o te wartości było podpisanie w Fuldzie i we Wrocławiu wspólnego oświadczenia biskupów Polski i Niemiec. Pozytywne doświadczenia 40 lat dialogu między Niemcami i Polską stają się bodźcem dla innych narodów do przewycięzania wzajemnych uprzedzeń.

W duchu wspomnianego „Przebaczamy i prosimy o przebaczenie” Kościół w Polsce z powodzeniem kontynuuje dialog z Kościołem greckokatolickim na Ukrainie. Wyrazem tego był wspólny list podpisany 19 czerwca 2005 r. a także obecność kard. Lubomyra Husara na zebraniu plenarnym we Wrocławiu.

2. Od 2 do 23 października 2005 r. w Watykanie delegaci Polskiego Episkopatu wezmą udział w Synodzie Biskupów na temat „Eucharystia – źródłem i szczytem życia oraz misji Kościoła”. Biskupi zachęcą wiernych do modlitewnego współuczestnictwa w tym Synodzie, zwłaszcza przez refleksję nad Eucharystią i Jej głębokie przeżywanie oraz adorację Najświętszego Sakramentu. Biskupi wyrażają radość, że na zakończenie Synodu zostaną kanonizowani abp Józef Bilczewski i ks. Zygmunt Gorazdowski.

3. Ogłoszony przez Jana Pawła II i przeżyty pod przewodnictwem Ojca św. Benedykta XVI Światowy Dzień Młodzieży w Kolonii był opatrnościowym wydarzeniem dla całego Kościoła. Biskupi wyrażają wielką wdzięczność Ojcu św. za duszpasterską troskę o młodzież. Dziękują także kard. Joachimowi Meissnerowi i całemu Kościołowi w Niemczech oraz Polskiej Misji Katolickiej za serdeczne przyjęcie naszej młodzieży. Biskupi składają również podziękowanie rodzicom, duszpasterzom, siostram zakonnym oraz katechetom, którzy pod przewodnictwem biskupa Henryka Tomasika bardzo dobrze przygotowali młodzież do uczestnictwa w tym wielkim święcie wiary i tajemnicy Kościoła powszechnego. Biskupi wyrażają nadzieję, że doświadczenie Światowego Dnia Młodzieży w Kolonii oraz wskazania Ojca św. staną się inspiracją do pogłębienia wiary i nadziei wśród młodego pokolenia.

4. W związku z wyborami do Parlamentu oraz prezydenckimi biskupi wydali osobne oświadczenie w dniu 23 września br. Zachęcają też do modlitwy w intencji Ojczyzny, by Polska była rządzona przez ludzi mądrych i uczciwych, zdolnych zadbać o wspólne dobro Narodu.

5. Dnia 16 października br. będziemy obchodzić V Dzień Papieski pod hasłem „Jan Paweł II – orędownik prawdy”. Już tradycyjnie dzień ten jest promocją nauczania papieskiego przez Fundację Dzieło Nowego Tysiąclecia. Po śmierci Jana Pawła II stypendyści Fundacji stają się coraz bardziej czytelnym, żywym pomnikiem Papieża-Rodaka. Biskupi zachęcają duszpasterzy i wiernych, aby włączyli się do tej szlachetnej inicjatywy wspierającej najbardziej potrzebujących uczniów i studentów z niezamożnych rodzin. Pasterze wyrażają także radość z inicjatywy młodzieży tej Fundacji, która zaprasza wszystkich wiernych do modlitwy o rychłe wyniesienie na ołtarze Jana Pawła II.

Stypendyści ci zaproponowali, aby wierni jak najliczniej spotkali się w kościołach i kaplicach 15 października o 21.37, w godzinie śmierci Ojca św.

Uroczystości Dnia Papieskiego przybiorą szczególny wymiar w Warszawie i Krakowie. W niedzielę 16 października br. o godz. 10.30, w sanktuarium Bożego Miłosierdzia w krakowskich Łagiewnikach zostanie odprawiona Msza św. w miejscu, w którym Jan Paweł II zawierzył Miłosierdziu Bożemu Polskę i cały świat.

6. Trwa nadal peregrynacja ikony Sedes Sapientiae w ośrodkach akademickich w Polsce. W związku z rozpoczynającym się nowym rokiem akademickim, biskupi zachęcają pracowników nauki i młodzież wyższych uczelni do wspólnego poszukiwania prawdy i świadczenia o niej w codziennym życiu. Niech Maryja, Stolica Mądrości, wyprasza pracownikom naukowym i studentom światło Ducha Świętego a duszpasterzy akademickich wspiera w ich ofiarnej pracy.

7. Biskupi przypominają, że istotnym znakiem wiary są czyny miłosierdzia wyrażane w dziedzinie materialnej i duchowej. Zbliżające się Tydzień Miłosierdzia i Tydzień Misyjny niech staną się okazją do pomocy potrzebującym a także do hojnego wspierania zadań misyjnych Kościoła.

Wzywając orędownictwa Matki Bożej Różańcowej, biskupi polscy udzielają wiernym Bożego błogosławieństwa.

*Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi polscy
zgromadzeni we Wrocławiu na 333. zebraniu plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski*

Wrocław, 24 września 2005 r.

Komunikat należy odczytać w najbliższą niedzielę po otrzymaniu

Warszawa, dnia 11 października 2005 r.

APEL PRZEWODNICZĄCEGO EPISKOPATU POLSKI O POMOC DLA OFIAR TRZĘSIENIA ZIEMI W PAKISTANIE, INDIACH I AFGANISTANIE

„Polecam miłosierdziu Bożemu wszystkich tych, którzy zginęli i wyrażam głębokie współczucie tysiącom ludzi, którzy odnieśli rany i stracili najbliższych. Modlę się o to, aby społeczność międzynarodowa szybko i z wielkodusznością zareagowała na ten kataklizm i proszę Boga, by dał odwagę oraz siłę wszystkim, zaangażowanym w akcję niesienia pomocy i odbudowy”. Te słowa skierował w czasie niedzielnej modlitwy na Anioł Pański papież Benedykt XVI.

Głęboko zasmuciły nas ostatnie wiadomości o tragedii trzęsienia ziemi w Pakistanie, Indiach i Afganistanie, które 8 października kolejny raz boleśnie dotknęło jeden z najbiedniejszych regionów świata. Kataklizm spowodował śmierć co najmniej 40 tys. ludzi, większość z nich to dzieci i młodzież, których trzęsienie ziemi zastało w szkołach. Ponad 60 tys. ludzi zostało rannych, a dach nad głową straciły miliony osób. Położenie tych, którzy ocalili utrudniają silne opady deszczu, lawiny błotne oraz gwałtowane spadki temperatur nocą. Sytuacja staje się jeszcze trudniejsza w obliczu nadchodzącej zimy.

Odpowiadając na wezwanie Ojca Świętego pomóżmy tym, którzy dziś przeżywają dramat śmierci swoich najbliższych; dramat bezdomności i bezradności wobec niszczącego żywiołu.

Zwracam się zatem z usilną prośbą do Czcigodnych Braci w Biskupstwie o zorganizowanie w miesiącu październiku zbiórki do puszek na ten cel.

Caritas Polska przekazała już środki pierwszej potrzeby: leki, materiały opatrunkowe i koce.

W obecnej sytuacji pilnie potrzebne są zestawy pierwszej pomocy, lekarstwa, woda pitna, żywność, namioty, materace. Zebrane ofiary proszę przekazać na konto Caritas Polska:

Caritas Polska
PKO BP S.A. I oddział w Warszawie
70 1020 1013 0000 0102 0002 6526
z dopiskiem: *Trzęsienie ziemi – Pakistan*

Wszystkich ludzi dobrej woli, zwłaszcza duchowieństwo, wspólnoty zakonne i wiernych proszę o modlitwę w intencji poszkodowanych i ludzi niosących im pomoc.

Bożej opiece polecam i łączę się w modlitwie

Abp Józef Michalik

Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

Głęboko żałujemy i wyrażamy głęboką troskę o cierpiących z powodu trzęsienia ziemi w Pakistanie. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych.

Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych.

Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych.

Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych.

Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych. Wierzymy, że modlitwa i wsparcie społeczne przyczynią się do odzyskania zdrowia i życia dla poszkodowanych.

Caritas Polska
PKO BP S.A. I oddział w Warszawie
70 1020 1013 0000 0102 0002 6526
z dopiskiem: Trzęsienie ziemi - Pakistan

Siedlce, 13 października 2005 r.

L. dz. 909/05

ZARZĄDZENIE

Odpowiadając na apel Przewodniczącego KEP proponuję, aby w najbliższych dniach modlitwa różańcowa została ofiarowana w intencji ofiar trzęsienia ziemi, natomiast w dniu 23 października do modlitwy wiernych zostały włączone odpowiednie intencje. Ofiary do puszek zebrane w dniu 23 października (gdyby to było niemożliwe – to 30 października) należy przekazać do Caritas Diecezji Siedleckiej. Można to uczynić bezpośrednio, przez Księży Dziekanów lub wpłacając na konto:

Caritas Diecezji Siedleckiej

PEKAO S.A. I/0 Siedlce

10 1240 2685 1111 0000 3656 2387

Z dopiskiem: Trzęsienie ziemi - Pakistan

+ Henryk Tarnatik

Wikariusz Generalny

BISKUP SIEDLECKI

Siedlce, 27 września 2005 r.

*Dzięki Kościołowi przez chrzest otrzymujemy
wiarę i nowe życie w Chrystusie*

(KKK 168)

Czcigodni Bracia i Siostry,
Kapłani, Osoby konsekrowane i Wierni świeccy!

Chrzest jest fundamentem życia chrześcijańskiego, dlatego wymaga nieustannego pogłębiania świadomości tego, czym jest ten sakrament i na czym polega nowe życie, jakie z niego wypływa. Dostrzegając potrzebę pogłębienia formacji chrzcielnej w naszej diecezji, proponuję trzyletni program pracy, realizowany głównie we wspólnotach parafialnych, poświęcony właśnie sakramentowi chrztu świętego. Stosowne materiały zostaną przekazane w odpowiednim czasie.

W nurcie tej pracy znajdują się także najbliższe sympozja liturgiczne, organizowane cyklicznie w diecezji siedleckiej. Kolejne, trzecie już z cyklu tych sympozjów, pod hasłem: *Chrzest w życiu i misji Kościoła*, będzie poświęcone tematowi przygotowania do chrztu jako sakramentu wiary.

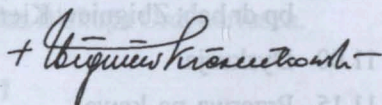
Zapraszam do udziału w tym sympozjum przedstawicieli całej wspólnoty siedleckiego Kościoła – zarówno kapłanów, osoby konsekrowane, alumnów Wyższego Seminarium Duchownego, jak i wiernych świeckich. Proszę, aby z każdego dekanatu wydelegowano na sympozjum siedem osób. W skład wyznaczonego zespołu powinien wejść referent dekanalny ds. liturgii oraz przynajmniej niektórzy absolwenci Diecezjalnej i Międzyparafialnej Szkoły Liturgicznej (kandydaci do tegorocznej Szkoły Liturgicznej będą wpisani na oddzielną listę uczestników sympozjum). Osoby te należy zgłosić do Wydziału Duszpasterskiego do 5 listopada br.

Mam nadzieję, że udział w tym sympozjum, przyjmowanie nowych treści, dzielenie się doświadczeniem życia oraz wspólne celebrowanie Eucharystii połączonej z liturgią chrzcielną pozwoli nam głębiej zrozumieć, jaką

rolę odgrywa chrzest w naszym życiu i jak możemy uczyć się ciągle na nowo żyć jego mocą.

Symposium odbędzie się 19 listopada 2005 roku w Sali wielofunkcyjnej Katolickiego Liceum Ogólnokształcącego im. św. Rodziny, przy parafii pw. św. Józefa w Siedlcach. Wraz z zaproszeniem przesyłam szczegółowy program symposium. Bardzo zachęcam do wzięcia udziału w tym spotkaniu i przewidzenia czasu na uczestniczenie w całości programu.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

Trzecie sympozjum liturgiczne diecezji siedleckiej
CHRZEST W ŻYCIU I MISJI KOŚCIOŁA

Siedlce, 19 listopada 2005 r.

(sala wielofunkcyjna KLO przy kościele pw. św. Józefa)

- 9.30 Recepcja, sprawy organizacyjne, sprzedaż książek
- 10.00 Modlitwa w ciągu dnia i otwarcie sympozjum
- 10.15 *Wiara warunkiem udzielania chrztu (słowo – wiara – sakrament)* – bp dr hab. Zbigniew Kiernikowski, prof. UMK
- 11.00 Dyskusja
- 11.15 Przerwa na kawę
- 11.30 *Katechumenat wczoraj i dziś – aktualność źródła* – s. dr Adelajda Sielepin CHR, Kraków
- 12.15 Dyskusja
- 12.30 *Katechumenat przedchrzcielny drogą wprowadzania w życie chrześcijańskie w dzisiejszej praktyce Kościoła* – ks. Zbigniew Mistak, diecezja sandomierska
- 13.15 Świadczenia osób, które przeszły formację katechumenalną
- 13.45 Dyskusja
- 14.00 Przerwa na posiłek
- 14.45 *Konieczność katechumenatu pochrzcielnego* – ks. Eugeniusz Andrzejewski, Warszawa
- 15.30 Świadczenia osób, które przeżyły katechumenat pochrzcielny
- 16.00 Dyskusja
- 16.15 Przerwa
- 16.30 Relacja z Synodu Biskupów *Eucharystia w życiu i misji Kościoła*; omówienie programu formacyjnego i materiałów do pracy w ciągu roku; podsumowanie sympozjum – bp Zbigniew Kiernikowski
- 17.30 Przygotowanie do Eucharystii
- 18.00 Celebracja Eucharystii z liturgią chrzcielną (kościół parafialny pw. św. Józefa)

REGULAMIN SZKOLNEGO KOŁA CARITAS

Celem zaspokojenia duchowych i społecznych potrzeb młodego pokolenia katolików oraz podejmowania przez nich dzieła miłosierdzia CARITAS Diecezji Siedleckiej, zwana dalej CARITAS powołuje na wniosek Dyrektora Szkoły Szkolne Koło CARITAS, jako organizację ściśle współpracującą z CARITAS. Podstawą prawną powołania Szkolnego Koła CARITAS jest § 16 b Statutu CARITAS Diecezji Siedleckiej.

Szkolne Koło CARITAS, zwane dalej Kołem, kieruje się niniejszym regulaminem, zatwierdzonym przez Księdza Biskupa Ordynariusza.

Rozdział I POSTANOWIENIA OGÓLNE

§ 1

Koło jest organizacją dziecięcą i młodzieżową działającą na terenie Szkoły, pod nadzorem Dyrekcji i włączającą się na zasadzie wolontariatu w działalność charytatywno - opiekuńczo - wychowawczą prowadzoną przez CARITAS.

§ 2

Ponieważ Koło używa nazwy CARITAS, która jest prawnie zastrzeżona dla Kościelnej Instytucji Charytatywnej dlatego jego działalność musi być ściśle związana i realizowana pod nadzorem CARITAS.

§ 3

Opiekę duchową nad Kołem sprawuje kościelny asystent wyznaczony przez Ks. Biskupa Ordynariusza, który czuwa nad tym by działalność Koła była zgodna z nauczaniem Kościoła Katolickiego i Regulaminem Koła oraz włącza się w pracę nad formacją członków Koła.

§ 4

W sprawach wychowawczych i organizacyjnych opiekę nad Kołem sprawuje nauczyciel szkoły powołany przez Dyrektora szkoły i zatwierdzony przez Dyrektora CARITAS.

Rozdział II CEL, ZADANIA, ŚRODKI

§5

Zadania Koła wynikają z Chrystusowego przykazania miłości bliźniego, które winno być odnoszone do każdego, bez względu na jego przekonania, wyznanie, narodowość czy rasę. Są to w szczególności:

1. coraz większe zrozumienie i pogłębienie nauki Jezusa Chrystusa przede wszystkim o miłosierdziu Bożym oraz jej szerzenie;
2. uwrażliwienie na różne obszary ludzkiej biedy i krzewienie ducha czynnej miłości bliźniego;
3. stwarzanie atmosfery mobilizującej do wymagania od siebie i pracy nad sobą, do kształtowania osobowości katolika i Polaka w dążeniu do wszechstronnego rozwoju młodego człowieka i odpowiedzialności za Kościół i Ojczyznę;
4. rozwijanie praktyk religijnych w życiu osobistym i wspólnotowym, zwłaszcza pełnego uczestnictwa we Mszy św.;
5. troska o zdobywanie wiedzy religijnej, ogólnej i podnoszenie kwalifikacji do niesienia pomocy innym;
6. rozeznawanie konkretnych potrzeb w najbliższym środowisku, szkole, domu, sąsiedztwie oraz organizowanie pomocy;
7. stała współpraca i włączanie się w akcje prowadzone przez CARITAS dla dzieci i młodzieży, jak również dla osób ubogich i samotnych; pomoc w organizowaniu wypoczynku dla dzieci oraz pomoc dla poszkodowanych w kataklizmach i sytuacjach losowych itp.;
8. współdziałanie z innymi organizacjami młodzieżowymi i dziecięcymi oraz działalnością charytatywną i opiekuńczą prowadzoną szczególnie przez Parafialne Zespoły CARITAS, organy i organizacje państwowe, samorządowe, społeczne, fundacje, stowarzyszenia itp.

§6

Zadania, o których mowa w § 5 Koło realizuje wykorzystując właściwe swemu celowi środki i sposoby działania ustalając je z Dyrekcją Szkoły:

1. środki rozwijające życie wiary: Słowo Boże, nauka Kościoła, życie sakramentalne, kult Eucharystii, nabożeństwa, dni skupienia, rekolekcje, pielgrzymki, konferencje, itp.;
2. spotkania, zebrania, zjazdy, sympozja, konferencje, prelekcje, pogadanki, dyskusje, kursy, szkolenia itp.;
3. imprezy kulturalne, religijno-charytatywne, akademie, wieczornice, przedstawienia, koncerty, konkursy, przeglądy, video-kina, spotkania z zaproszonymi gośćmi itp.;
4. imprezy rekreacyjno-sportowe, festyny, loterie fantowe, aukcje itp.;
5. wystawy, gabloty, gazetki i czasopisma szkolne, kronika itp.;
6. udział w kwestach, zbiórkach darów organizowanych przez CARITAS lub za zgodą Dyrektora CARITAS pod nadzorem opiekunów Koła;
7. włączanie się w pracę różnego rodzaju placówek charytatywnych, opiekuńczych i wychowawczych oraz podejmowanie posług na rzecz osób potrzebujących pozostających w domach;
8. biblioteczka literatury religijnej i materiałów instruktażowych CARITAS, taśmoteka itp.;
9. oddziaływanie przez symbole organizacyjne.

Rozdział III

CZŁONKOWIE KOŁA. ICH PRAWA I OBOWIĄZKI

§7

Koło zrzecza dzieci i młodzież katolicką szkoły, w której zostało powołane, nie wykluczając dzieci i młodzieży, która równocześnie należy do innych organizacji, stowarzyszeń czy też ruchów katolickich.

§8

Członkiem Koła może być każdy uczeń, który włączył się w pracę Koła jako kandydat i wyraża chęć pełnego w nim uczestnictwa, głównie poprzez wypełnianie obowiązków wynikających z niniejszego regulaminu.

§9

Każdy członek ma prawo:

1. korzystać z czynnego i biernego prawa wyborczego;
2. uczestniczyć w życiu i działalności Koła oraz wpływać na jego kształt;
3. poręczać za kandydatów na członków Koła;
4. posiadać legitymację;
5. posiadać identyfikator podczas realizowania zadań Koła.

§10

Członkowie mają obowiązek:

1. żyć i pracować w Kole zgodnie z zasadami wiary i moralności Kościoła Katolickiego;
2. dążyć do urzeczywistnienia w sobie pełni miłosierdzia chrześcijańskiego, które powinno realizować się na trzech płaszczyznach: modlitwa - słowo - czyn;
3. dbać o dobre imię Kościoła, Ojczyzny, Szkoły i Koła;
4. wypełniać cele i zadania regulaminu, a także decyzje władz Koła, a nadto troszczyć się o jego rozwój;
5. wykonywać prace na rzecz Koła i prace podejmowane przez Koło;
6. uczestniczyć w zebraniach Koła;
7. posiadać identyfikator podczas prowadzenia akcji przez Koło.

§11

Uznania za członka Koła dokonuje Zarząd Koła na wniosek ubiegającego się opatrzony poręczeniem dwóch członków i zgodą rodziców (dla kandydatów poniżej 18-tego roku życia), po 6-cio miesięcznym okresie kandydackim.

§12

Uroczyste przyjęcie w poczet członków Koła i wręczenie legitymacji odbywa się w dniu Święta Patronalnego CARITAS - Niedzielę Miłosierdzia lub w inny dzień ustalony z Dyrekcją CARITAS.

§13

Kandydaci mają te same obowiązki co członkowie oraz prawo twórczego uczestniczenia w życiu i działalności Koła zawsze jednak wraz z członkami Koła.

§14

Przyjęcia w poczet kandydatów dokonuje Zarząd Koła na wniosek ubiegającego się.

§15

W działalności Koła mogą włączać się, w razie takiej potrzeby, uczniowie nie zrzeszeni, o innym światopoglądzie lub z innej szkoły na zasadzie sympatyków Koła. Taka osoba nie może być jednak formalnie członkiem Koła.

§16

Nie może być ważnie przyjęty do Koła ten kto publicznie odstąpił od wiary katolickiej albo zerwał wspólnotę kościelną.

§17

Członkostwo w Kole ustaje przez:

1. ukończenie lub zmianę szkoły;
2. dobrowolne wystąpienie;
3. skreślenie przez Zarząd Koła oparte na opinii sądu koleżeńkiego.

§18

Koło może skupiać w swych szeregach członków seniorów i członków honorowych:

1. członkiem seniorem jest każdy absolwent szkoły, który był członkiem Koła i nadal pragnie kontynuować działalność w Kole, podejmując wszystkie obowiązki. Członek senior posiada wszystkie prawa członka oprócz prawa wyborczego;
2. członkiem honorowym może być osoba fizyczna lub prawna, która decyzją Zarządu Koła otrzymała taki tytuł za znaczące zasługi dla Koła.

Rozdział IV WŁADZE I ORGANIZACJA KOŁA

§ 19

Koło bezpośrednio podlega CARITAS jako organowi powołującemu, który ma prawo i obowiązek wizytowania go oraz kontrolowania jego działalności po uzgodnieniu z Dyrekcją Szkoły i Zarządem Koła.

§ 20

W ramach podejmowanych działań Koło stosuje się do ustaleń zawartych w Statucie Szkoły, nad którego przestrzeganiem czuwa Dyrektor Szkoły.

§ 21

Pracą Koła kieruje Zarząd, w skład którego wchodzi:

1. z urzędu z głosem decydującym asystent kościelny i opiekun Koła;
2. z wyboru z głosem doradczym przedstawiciele młodzieży katolickiej, wybrani na funkcje przewodniczącego, zastępcy, sekretarza i skarbnika.

§ 22

Do zadań Zarządu należy:

1. planowanie kierunków formacji i działalności Koła w danym roku szkolnym uwzględniając konkretne potrzeby i realne możliwości;
2. czuwanie nad działalnością Koła na terenie Szkoły oraz podejmowanie decyzji i nawiązywanie współpracy w działaniach zewnętrznych;
3. inspirowanie członków do podejmowania działań, powoływanie sekcji;
4. ustalanie terminu zebrań Koła;
5. przyjmowanie i w razie konieczności usuwanie członków, kandydatów i sympatyków Koła lub rozstrzyganie spraw spornych między członkami,
6. reprezentowanie Koła na zewnątrz;
7. stały kontakt z CARITAS i Dyrekcją Szkoły w sprawach wymagających w uzgodnienia lub nieuwzględnionych regulaminie;
8. proponowanie CARITAS zmian regulaminu Koła;
9. decydowanie o wydatkach Koła i kontrola działalności finansowej;

10. przedstawienie CARITAS sprawozdania merytorycznego i finansowego z rocznej działalności Koła przed zakończeniem roku szkolnego.

§23

Wewnątrz Koła są powoływane sekcje dla ułatwienia organizacji pracy Koła i realizacji specjalnych celów. Może to być podział ze względu na wiek, zainteresowania, zdolności lub zaistniałe potrzeby (np.: sekcja formacyjna, kulturalna, artystyczna, muzyczna, plastyczna, gospodarcza, hospicyjna, opiekuńcza, wychowawcza, świetlicowa, klasowa itp.).

Rozdział V

MAJĄTEK KOŁA

§24

Majątek Koła stanowią środki finansowe z różnych źródeł, przeznaczone na działalność Koła.

§25

Do obowiązków skarbnika należy

1. prowadzenie zestawienia wpływów i wydatków;
2. zbieranie funduszy i przekazywanie ich opiekunowi;
3. czuwanie nad prawidłowością rozporządzeń majątkowych zgodnie z decyzjami Zarządu, za co osobiście odpowiada;
4. składanie kwartalnego sprawozdania Zarządowi Koła.

§26

Wszystkie fundusze otrzymane przez Koło na cele charytatywne są majątkiem CARITAS jako ofiary zgromadzone pod zastrzeżeniem prawnie znakiem CARITAS i za zgodą Dyrektora CARITAS.

§27

W szczególnych wypadkach CARITAS może wyrazić zgodę na gromadzenie przez Koło większej ilości funduszy (np.: na operację lub inną pomoc dla uczniów Szkoły). Pieniądze te będą przechowywane na specjalnie

otwartym subkoncie CARITAS lub Szkoły oraz wydatkowane za wiedzą CARITAS na ściśle określony cel.

§28

W razie nie spożytkowania wszystkich funduszy na określony cele Dyrektor CARITAS jako dysponujący majątkiem CARITAS przeznaczy je na cele pokrewne uwzględniając sugestie Zarządu Koła.

§29

CARITAS nie odpowiada za nie uzgodnione zobowiązania Koła.

Rozdział VI PATRON, ŚWIĘTO I SYMBOLE

§30

2. Świętem patronalnym CARITAS jest liturgiczny dzień ku czci Miłosierdzia Bożego -I niedziela po Wielkanocy.

§31

Koło wybierze swojego Patrona spośród Świętych i Błogosławionych najlepiej tych, którzy szczególnie zasłużyli się na polu miłosierdzia i ustawi Święto Koła w dniu liturgicznego wspomnienia tego Świętego.

§32

Koło może ustalić pieśń, która będzie hymnem Koła i modlitwa która będzie wspólną modlitwą Koła.

§33

Koło może używać zastrzeżonego znaku CARITAS: czerwonego, równoramiennego Krzyża z potrójnymi promieniami falistymi, wychodzącymi z każdego wewnętrznego kata między ramionami Krzyża oraz literami białymi: "CARITAS", wpisanymi w stylizowanej formie symbolu serca z napisem: "Szkolne Koło CARITAS" w otoku. Sposób posługiwania się identyfikacją wizualną określają odrębne przepisy.

Rozdział VII PRZEPISY KOŃCOWE

§34

Regulamin obowiązuje wszystkie osoby zrzeszone w Kole. W przypadku świadomego naruszania go, Zarząd może udzielić upomnienia, nagany, zawieszenia w czynnościach członka lub usunąć z Koła.

§35

Decyzję o rozwiązaniu Koła podejmuje Dyrektor CARITAS na wniosek Zarządu Koła lub Dyrekcji Szkoły albo z innej ważnej przyczyny.

§36

CARITAS może również rozwiązać Koło, gdy jego działalność obraca się na poważną szkodę CARITAS lub Kościoła po uzgodnieniu z Dyrekcją Szkoły.

§37

Likwidację majątku Koła przeprowadza ostatni Zarząd lub osoba wyznaczona przez CARITAS- Fundusze na cele charytatywne przekazane zostają do CARITAS, a majątek Kola spożytkowany zgodnie z decyzją Zarządu i wolą członków zawsze na cele charytatywne.

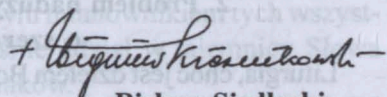
§38

Zmiana regulaminu wymaga formy pisemnej i dokonuje jej Biskup Siedlecki.

L. Dz. 872/05

Niniejszy Regulamin został przyjęty przez Biskupa diecezjalnego w Siedlcach dnia 29.09.2005 i wchodzi w życie z dniem podpisania.

Zatwierdzam:

Biskup Siedlecki

JĘZYK ZNAKÓW I ROLA SŁOWA W PRZEKAZYWANIU TAJEMNICY

*(Wystąpienie Biskupa Siedleckiego podczas obrad
synodu biskupów w Rzymie „Eucharystia źródłem
i szczytem życia oraz misji Kościoła”)*

Odnoszę się do nr 42, 46, 54-56, 58 i in. *Instrumentum Laboris* (IL).

1. Ustanowienie Eucharystii jako daru znaków

Bierście i jedzcie...

Bierście i pijcie... (zob. Mt 26,26n i paral).

Tymi słowami Jezus powierzył siebie ludziom jako Chleb życia i Kielich zbawienia. Jezus pozostawił tę rzeczywistość w prostych znakach łamanego chleba i rozdzielanego kielicha: *Czyńcie to na moją pamiątkę*. Wiemy dobrze, że w tym poleceniu nie chodzi tylko o powtarzanie rytu, lecz o wejście w tę samą rzeczywistość, która była udziałem Jezusa – to znaczy w Jego Misterium Paschalne. Oznacza to, że my – chociaż z natury jesteśmy niewolnikami samych siebie, czyli naszego „faraona” (z powodu lęku o własne życie; zob. Hbr 2,14n) – możemy żyć jako wolni, gdy przez zjednoczenie z Chrystusem i zanurzenie w Jego śmierć, godzimy się na łamanie w nas starego człowieka zniewolonego lękiem przed śmiercią, aby żyć nowym życiem.

Jezus pozostawił dostępną dla nas tę tajemnicę śmierci i zmartwychwstania w Sakramencie za pośrednictwem znaków, które wprowadzają i sprawiają rzeczywistość. Sam Jezus stał się Znakiem – znakiem Jonasza (zob. Łk 11,29-32). Ta dynamiczna obecność Jezusa Chrystusa zawarta i pozostawiona w Jego Ciele i Krwi ma moc wzbudzić w tym, kto z Nim się jednoczy tę samą rzeczywistość, która była udziałem Jezusa, czyli zdolność przechodzenia ze śmierci do życia.

2. Problem nadużyć w liturgii – zagadnienie o szerokim zakresie

Liturgia, choć jest dziełem Bożym (IL 42), spełnia się poprzez znaki (IL 58). Nie ma bardziej przemawiającego znaku niż łamanie chleba – Ciała

Chrystusa i rozdzielanie go, by człowiek miał udział w rzeczywistości samego Chrystusa. Kiedy podczas liturgii ten gest jest dobrze sprawowany – przede wszystkim poprzedzony odpowiednią katechezą – przemawia bezpośrednio do tego, kto w nim uczestniczy, kto uświadamia sobie aktualny etap historii swego życia i pozwala oświecić go tą tajemnicą wyzwolenia z mentalności starego człowieka.

Często mówi się o różnych nadużyciach w celebracji Eucharystii i w rozumieniu jej – przede wszystkim o braku lub niedostatecznej czci dla Eucharystii. Chciałbym jednak postawić pytanie: czy nie jest nadużyciem niedostępność uczestnikom Eucharystii takiego przeżywania znaków – a w szczególności znaku łamania Chleba eucharystycznego – aby w ich życiu dokonywała się tajemnica łamania jarzma starego człowieka. W sposób jeszcze bardziej ewidentny okazuje się to wtedy, gdy nie daje się możliwości picia z kielicha Krwi Pańskiej. Stawiam zatem kolejne pytanie: czy to obawa, by nie zabrakło odpowiedniej czci nie pozwala korzystać z pełni daru przekazanego nam przez Jezusa Chrystusa, który powierzył się w nasze ręce, abyśmy Go spożywali? Jaki zatem okazuje szacunek Temu, który daje się całkowicie i bez żadnych zastrzeżeń, jeśli nie chcę, lub nie mam odwagi dotykać, spożywać, brać w swoje ręce?

3. Świadek o mocy działania znaków w liturgii

Miałem łaskę uczestniczenia w doświadczeniu Drogi Neokatechumenalnej, przechodząc całą jej formację. Byłem świadkiem przemiany życia wielu ludzi, którzy brali udział w życiu wspólnoty, razem słuchając Słowa Bożego, oraz uczestniczyli w komunii dzięki znakom łamanego Chleba i rozdzielanego Kielicha, pijąc z tego Kielicha. Dzięki zanurzeniu w Misterium Chrystusa za pośrednictwem owych znaków, sprawowanych ze starannością i poprzedzonych odpowiednią katechezą, wiele osób zrozumiało historię własnego życia, wiele małżeństw będących w kryzysie pojednało się, małżonkowie otwierali się na życie, tworząc rodziny z licznym potomstwem, wielu młodych odnajdywało właściwy, zgodny z Ewangelią, kierunek dla swego życia, rodziło się także wiele powołań do życia konsekrowanego i posługi kapłańskiej. Wspólnym mianownikiem tych wszystkich indywidualnych przemian jest właśnie udział w tajemnicy Słowa i Sakramentu, celebrowanego z pełnią znaków.

4. Propozycje

1. Proponuję, by została zapewniona możliwość korzystania z pełni znaków w celebracji Eucharystii, aby liturgia nie była pozbawiona swego formacyjnego wymiaru oraz charakteru konstytutywnego dla życia chrześcijańskiego. Znaki liturgiczne przemawiają bowiem w sposób bardzo skuteczny.
2. Trzeba zwrócić większą uwagę na katechezę, w której znaki nie tylko byłyby teoretycznie dobrze wyjaśnione, ale by wiernym czy katechumenom została dana możliwość formacji mistagogicznej wprowadzającej w misterium.
3. Trzeba dołożyć starań, by nie dochodziło do nadużyć zarówno w znaczeniu braku odpowiedniej czci oraz niedbałości w odnoszeniu się i traktowaniu Eucharystii, o czym tutaj słyszymy dość często, ale także w znaczeniu niedowartościowania bądź pomijania tych wszystkich możliwości i bogactwa znaków, przez które wyraża się Eucharystia. Szczególnie zaś zauważam, że:
 - a. słusznie akcentuje się ofiarniczy charakter Eucharystii, niedobrze jednak – i jest to nadużyciem w sensie niedopełnienia znaku – kiedy niedowartościowuje się i nieukazuje aspektu Uczty, która komunikuje Chrystusową prawdę i rzeczywistość oraz sprawia komunie jej uczestników, to znaczy tworzy Ciało;
 - b. słusznie podkreśla się aspekt rzeczywistej Obecności, jednak nie jest dobrze – i jest to nadużycie ze względu na zaniedbanie – gdy z powodu szacunku, czasem być może źle pojętego, nie stosuje się znaków, jak np. tego, że materia chleba eucharystycznego powinna mieć wygląd pokarmu (zob. OWMR 321) oraz nie pozwala się na picie z kielicha, mimo że jest to możliwe, a także zalecane dla pełniejszej wymowy sakramentalnego znaku (zob. OWMR 14, 281);
 - c. słusznie dowartościowuje się moment konsekracji, ale nie jest właściwe – i jest to nadużyciem – kiedy brakuje odpowiedniej ekspresji podczas doksológii, która często przechodzi prawie niezauważona, podobnie jak odpowiedź zgromadzenia, czyli aklamacja: *Amen*;
 - d. również czymś niewłaściwym jest – i to również jest nadużyciem – brak właściwego przygotowania i sprawowania tak istotnej części Eucharystii, jaką jest Liturgia Słowa;

e. z pewnością niewłaściwe jest, z pastoralnego i wspólnotowego punktu widzenia, niedoceniać roli zgromadzenia, szczególnie niedzielnego. Ma to miejsce zwłaszcza wtedy, gdy ksiądz „odprawia mszę dla ludzi” tak, jakby pełnił usługę dla pewnej grupy lub kilku osób według opłaconych intencji, nie zwracając wystarczającej uwagi na wymiar wspólnotowy celebracji konstytuującej z przeżywających własną przemianę członków zgromadzenia – Ciała Chrystusa.

Henryk Skolimowski

Biskup Siedlecki

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Nominacje

- Ks. Grzegorz BINDZIUK, mianowany dekanalnym referentem ds. liturgii w dekanacie radzyńskim (26.09)
- Ks. Paweł CHROMIŃSKI, mianowany dekanalnym referentem ds. liturgii w dekanacie garwolińskim (26.09)
- Ks. Tomasz CZARNOCKI, mianowany wykładowcą w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji siedleckiej (29.09)
- Ks. Tomasz CZARNOCKI, mianowany sędzią Sądu Biskupiego w Siedlcach, na okres dziesięciu lat (29.09)
- Ks. Tomasz CZARNOCKI, włączony do składu Komisji wizytacyjnej ds. administracyjno-urzędowych dla dekanatów – adamowskiego, radzyńskiego i ryckiego (26.09)
- O. Sławomir DWAREK, OMI, mianowany diecezjalnym referentem ds. zakonnych (01.10)
- Ks. Eugeniusz FILIPIUK, mianowany z dniem 1 października dekanalnym duszpasterzem ds. trzeźwości w dekanacie ryckim (01.10)
- Ks. Grzegorz JAŚKIEWICZ, mianowany wykładowcą w Instytucie Teologicznym w Siedlcach (29.09)
- Ks. Andrzej KANIA, mianowany wicedziekanem dekanatu komarowskiego na okres 5 lat (26.09)
- Ks. Tomasz KOSTECKI, mianowany dekanalnym referentem ds. liturgii w dekanacie ryckim (26.09)
- Ks. Adam KRASUSKI, mianowany dekanalnym referentem ds. liturgii w dekanacie hańskim (26.09)
- Ks. Zdzisław MATEJUK, mianowany dekanalnym referentem ds. liturgii w dekanacie adamowskim (26.09)
- Ks. Robert MIROŃCZUK, włączony do składu Komisji wizytacyjnej ds. administracyjno-urzędowych dla dekanatów – adamowskiego, radzyńskiego i ryckiego (26.09)
- Ks. Paweł NOWOGÓRSKI CSMA, mianowany dekanalnym duszpasterzem ds. trzeźwości w dekanacie garwolińskim (01.10)
- Ks. Henryk SKOLIMOWSKI, mianowany dekanalnym referentem ds. liturgii w dekanacie komarowskim (26.09)

- Ks. Tadeusz TOMASIUK, mianowany dekanalnym duszpasterzem ds. trzeźwości w dekanacie bialskim-południowym (01.10)
- Ks. Michał WAWERSKI, mianowany dekanalnym referentem ds. liturgii w dekanacie bialskim-południowym (26.09)
- Ks. Marek ŻAK, mianowany wicedziekanem dekanatu bialskiego-południowego na okres 5 lat (27.09)
- Ks. Dariusz ŻMUDA, mianowany dekanalnym referentem ds. liturgii w dekanacie terespolskim (26.09)

Przeniesienia

- Ks. Krzysztof DANIELUK, przeniesiony z urzędu wikariusza w par. Chrystusa Miłosiernego w Białej Podlaskiej, na urząd wikariusza w par. Świętej Trójcy w Radzynie Podlaskim (08.10)
- Ks. Sławomir MATEJEK, przeniesiony z urzędu wikariusza w par. Świętej Trójcy w Radzynie Podlaskim, na urząd wikariusza w par. Chrystusa Miłosiernego w Białej Podlaskiej (08.10)

Zwolnienia

- O. Zdzisław BEŃ, OFM Conv., zwolniony z funkcji diecezjalnego referenta ds. zakonnych (01.10)
- Ks. Krzysztof JASZCZUK, zwolniony z funkcji dekanalnego referenta ds. liturgii w dekanacie komarowskim (26.09)
- Ks. Stanisław KLUSKA, zwolniony z funkcji dekanalnego referenta ds. liturgii w dekanacie hańskim (26.09)
- Ks. Bogusław MICHALAK, zwolniony z funkcji dekanalnego referenta ds. liturgii w dekanacie bialskim-południowym (26.09)
- O. Stanisław WÓDZ OMI, zwolniony z funkcji dekanalnego referenta ds. liturgii w dekanacie terespolskim (26.09)
- Ks. Marian PYRKA, zwolniony z funkcji dekanalnego referenta ds. liturgii w dekanacie ryckim (26.09)

Zgłoszenia do DSL i MSL należy składać w Wydziale Duszpasterskim Kurii Diecezjalnej do dnia 25 października 2005 r.

DEKRET

Mając na względzie wagę i złożoność spraw związanych z formacją duchowieństwa, niniejszym powołuję Zespół doradczy Biskupa Siedleckiego ds. formacji kapłanów, w następującym składzie:

Ks. prałat Stanisław Burzec;

Ks. prałat Henryk Hołoweńko;

Ks. kanonik Janusz Onufryjuk;

Ks. Michał Szulik;

Ks. Krzysztof Domański;

Ks. Mariusz Szyszko;

Ks. Waldemar Mróz;

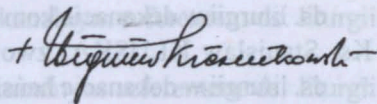
P. Dorota Franków;

P. Piotr Karwowski.

Ufam, że członkowie Zespołu – w oparciu o wskazania zawarte w dokumentach Kościoła – pomogą mi wypracować „plan formacji stałej”, który okaże się najbardziej właściwy w warunkach naszej Diecezji (Por. Dyrektorium o posłudze i życiu kapłanów *Tota Ecclesia*, 86). Liczę na to, że wspólne spotkania pozwolą tak zaprogramować i zorganizować pracę formacyjną, aby wszyscy kapłani mogli w niej znajdować pomoc do codziennego dawania wielkodusznej odpowiedzi na godność sakramentu święceń.

Ks. Piotr Sawczuk

Kanclerz

Biskup Siedlecki

L.dz. 864/05

Siedlce, dnia 26 września 2005 r.

KOMUNIKATY KURII

Siedlce 28 września 2005 r.

**Wydział Duszpasterski
Kurii Siedleckiej
Diecezjalna Szkoła Liturgiczna
L. dz. 880/05**

Czcigodny Księżu Proboszczu!

Podobnie jak w ubiegłym roku podejmujemy w naszej diecezji różne formy zajęć mające na celu pogłębienie formacji liturgicznej. Tym pismem zapraszam do udziału w zajęciach prowadzonych w ramach Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej, do której należą także Międzyparafialna Szkoła Liturgiczna oraz Szkoła Psalterzysty.

Na zajęcia Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej (DSL), które będą prowadzone pod kierownictwem ks. Wiesława Kazimieruka przy parafii Chrystusa Miłosiernego w Białej Podlaskiej, zapraszamy przedstawicieli z następujących dekanatów:

białski północny, białski południowy, janowski, terspolski, wisznicki.

Międzyparafialna Szkoła Liturgiczna (MSL) przy parafii Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Starym Opolu, pod kierownictwem ks. Marka Kukiela, będzie obejmowała uczestników z następujących dekanatów:

osiecki, garwoliński, łaskarzewski, żelechowski.

Zespół uczestników DSL i MSL z poszczególnych dekanatów powinien obejmować od 3-4 osób z każdej parafii, z którymi będzie uczestniczył w zajęciach przynajmniej jeden kapłan z dekanatu. W doborze kandydatów do szkoły liturgicznej należy uwzględnić możliwość ich realnego zaangażowania w parafialnym zespole liturgicznym – mogą to być zarówno mężczyźni, jak i kobiety powyżej 18 roku życia.

Zgłoszenia do DSL i MSL należy składać w Wydziale Duszpasterskim Kurii Diecezjalnej do dnia 25 października 2005 r.

Spotkanie inauguracyjne odbędzie się 4 listopada o godzinie 18.00 w Centrum Charytatywno-Duszpasterskim w Siedlcach, natomiast pierwsza sesja zajęć to obowiązkowy udział wszystkich kandydatów w trzecim diecezjalnym sympozjum liturgicznym, które odbędzie się 19 listopada w sali wielofunkcyjnej Katolickiego Liceum Ogólnokształcącego przy parafii św. Józefa w Siedlcach. Pięć kolejnych sesji będzie się odbywało w weekendy raz w miesiącu. Siódmą, ostatnią sesję będzie stanowił udział w wiosennym sympozjum liturgicznym w Siedlcach. Opłata za pięć weekendowych sesji wynosi 30 zł od osoby i obejmuje koszty wykładów, materiałów oraz obiadów. Sposób finansowania należy uzgodnić w ramach parafii, które będą delegowały uczestników szkoły.

Szkoła Psalterzysty (SP) będzie prowadzona przy parafii św. Brata Alberta w Łukowie, pod kierownictwem ks. kanonika Janusza Onufryjuka, przy współpracy z dekanalnymi referentami ds. liturgii. Do udziału w tej szkole są zaproszone po 3-4 osoby z parafii następujących dekanatów:

łukowski I, łukowski II, adamowski

Kandydatów do Szkoły Psalterzysty, w wieku od pierwszej klasy gimnazjum wzwyż, należy zgłaszać do ks. kanonika J. Onufryjuka. Zajęcia, rozpoczną się dnia 22 października o godz. 9.00. Każda z 15 planowanych sesji będzie się odbywała w sobotnie przedpołudnie.

Do uczestniczenia w zajęciach w każdym z ośrodków szkoleniowych zapraszamy też wszystkich chętnych spoza wymienionych dekanatów, którzy będą przyjmowani w zależności od ilości zgłoszeń. Zasady zgłaszania kandydatów – jak wyżej.

Ks. Wiesław Kazimieruk
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

L.dz. 902/05

**Czcigodni Księża Proboszczowie
Administratorzy Zabytkowych Obiektów Sakralnych
w Diecezji Siedleckiej**

ZAPROSZENIE

Mając na uwadze rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 25.08.2004 r., zawarte w Dz. U. nr 212, Poz. 2153 Diecezjalny Konserwator Zabytków, Wojewódzki Konserwator Zabytków w Warszawie oraz Wojewódzki Urząd Ochrony Zabytków – delegatura w Siedlcach organizują jednorazowe szkolenie dla Księży – administratorów obiektów zabytkowych na terenie naszej Diecezji, na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych.

Szkolenie odbędzie się 18 października br., o godz. 11.00 w Centrum Charzytatywno-Duszpasterskim w Siedlcach. Spotkanie poprowadzi przedstawiciel Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Warszawie do spraw Ochrony Zabytków na wypadek konfliktu zbrojnego i sytuacji kryzysowych – płk Zdzisław Błazik. Spotkanie potrwa ok. 2,5 godz.

Księża proszeni są o zabranie ze sobą notatników. Uczestnicy otrzymają także gotowe materiały. Urzędnik delegatury w Siedlcach przypomni Księżom, którzy muszą wykonać plan ochrony obiektu zabytkowego o skutkach wpisu do rejestru zabytków. W trakcie spotkania przewidziana jest przerwa na kawę.

Uczestnictwo będzie odpowiedzią na zapytania i wątpliwości terytorialnych organów państwowych.

Oczekując na przybycie Czcigodnych Księży

z wyrazami szacunku

Ks. Janusz Stefaniuk

Diecezjalny Konserwator Zabytków

SPIS TREŚCI

Stolica Apostolska

- Nie możemy uchylać się od dialogu prawdy – *Audiencja dla delegacji
Ekumenicznego Patriarchatu Konstantynopola* 373
- Rodzina chrześcijańska wspólnotą wychowania i wiary – *Przemówienie
do uczestników Kongresu Diecezji Rzymskiej* 377

Episkopat Polski

333. Zebranie Plenarne Konferencji Episkopatu Polski – Komunikat
z okazji 15-lecia wznowienia działalności *Caritas* – Wrocław
23 września 2005 386
- Wspólne oświadczenie Konferencji Episkopatów Polski i Niemiec
z okazji 40. rocznicy wymiany listów między obydwooma
episkopatami w roku 1965 390
- Komunikat z 333. Zebrania Plenarnego Konferencji Episkopatu Polski 394
- Apel Przewodniczącego Episkopatu Polski o pomoc dla ofiar trzęsienia
ziemi w Pakistanie, Indiach i Afganistanie. 397

Biskup Siedlecki

- Zaproszenie na III Sympozjum Liturgiczne Diecezji siedleckiej 400
- Program III Sympozjum Liturgicznego 402
- Regulamin Szkolnego Koła Caritas 403
- Język znaków i rola Słowa w przekazywaniu Tajemnicy – (*Wystąpienie
Biskupa Siedleckiego podczas obrad synodu biskupów w Rzymie
„Eucharystia źródłem i szczytem życia oraz misji Kościoła”*) 412
- Zmiany wśród duchowieństwa 416

Komunikaty kurii

- Zaproszenie do udziału w zajęciach prowadzonych w ramach
Diecezjalnej Szkoły Liturgicznej 419
- Zaproszenie na szkolenie dla księży – administratorów obiektów
zabytkowych 421

ISSN 1230-7165

Wydawca: Kuria Diecezjalna Siedlecka
08-100 Siedlce, ul. Piłsudskiego 62
tel. (025) 640-70-56, fax (025) 644-87-44
e-mail: wds@ks.internetdsl.pl
Redaktor Naczelny: Ks. Krzysztof Samsel